

KÖLE TÜCCARLARI ÜÇLEMESİNİN 2. KİTABI

MORGAN RICE

ARENA İKİ

Köle Tüccarları Üçlemesinin

Morgan Rice

Arena İki

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Arena İki / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Köle Tüccarları Üçlemesinin)

Bağımlılık yapıcı.. ARENA 1 is elinizden bırakmak istemediğinizden, gözleriniz kapanmaya başlayana kadar gece boyu okuyacağınız kitaplardan biri. The Dallas Examiner1 Numaralı Çok satan dizi ARENA 2 ile devam ediyor! In ARENA 2'de, daha önceleri Manhattan olan tehlikeli adadan henüz kaçmış olan Brooke, Ben, Logan, Bree ve Rose, çalıntı teknelerinde, bitmek üzere olan benzinleri, çok az yemekleri ve soğuktan korunabilecekleri bir sığınak arayışı ile Hudson nehrinde ilerliyorlar. Köle tüccarları da peşlerinde ve hiçbir şey kaçakları alıp geri getirene kadar onları durduramaz. Nehrin yukarı kısımlarına geldiklerinde bu kıyamet sonrası, macera dolu gerilimde Kanada'daki efsane şehri bulmayı deneyecekler. Hayatta kalmak için tüm hünerlerini ve yaşama becerilerini kullanmak zorunda kalacaklar. Yolları boyunca delirmiş insanlar, göçebe avcı çeteleri, yamyamlar, vahşi hayvanlar, ıssız çorak alanlar ve durmak bilmeyen bir tipi ile karşı karşıya kalacaklar. Sakatlanmalar yaşayacak, hastalanacaklar ve köle tüccarlarından gizlenerek kurtulmaya çalışırken Hudson Nehri onları soğuktan donduracak. Küçük bir ada bulduklarında biraz mola verebileceklerini düşünecekler; ama olaylar hiç de umdukları gibi gelişmeyecek. Kendilerini, nereye gittiği belli olmayan gizemli bir trene attıklarında işlerin her zaman daha da kötüye gidebileceğini anlayacaklar. Yolda Brooke'un Logan için hisleri, Ben için hisleri gibi yoğunlaşacak. Bu iki oğlan arasında gidip gelirken, ikisinin kıskançlıklarına maruz kalacak. Olaylar onun için seçim yapana kadar ne hissettiğinden emin olamayacak. Kendinlerini bir arenaya fırlatılmış bulduklarında Arena 2'nin çok daha kötü olduğunu fark ederek şoke olacaklar. Barbarca bir dövüş alanında, silahlar donanmış ve diğer gençlerle – ve kendi kendileriyle – savaşmak üzere bulduklarında, Brooke ve diğerleri, neyin önemli olduğunu seçmeye zorlanacaklar ve hayatlarının en zor fedakârlığını yapmak zorunda kalacaklar. Çünkü Arena 2'de kimse hayatta kalmaz. Asla. Başlangıçtan itibaren ilgimi çekti ve bir daha da bırakmadı... Bu inanılmaz macera daha başlangıcından itibaren çok hızlı ve macera dolu. Bir tek boş an bile bulamayacaksınız. Paranormal Romance Guild {Dönüşüm}

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİR	10
İKİ	19
ÜÇ	27
DÖRT	31
B E Ş	37
Конец ознакомительного фрагмента.	41

Morgan Rice

ARENA İKİ (KÖLE TÛCCARLARI ÛÇLEMESİNİN 2. KİTABI)

TRANSLATED BY MERAL KARAMUK UĞURŞAN

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÛZÛĞÛ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÛNLÛKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÛCCARLARI ÛÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÛYÛCÛLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice için seçilmiş övgüler

“THE HUNGER GAMES kitabının konusu, sevdiklerini yeniden kazanmak için tüm çabalarını harcayan iki gencin hikayesi üzerinde kurulmuş. Herhangi bir hikayede gerçek güç, kahramanların nasıl karşılaştıkları, hareket ettikleri ve yaşamlarını idare ettikleri gibi durum ve olaylar üzerine kurulmaz ama ARENA BİR burada önceden tahmin edilebilenden uzaklaşarak, inanırlılık ve gücün çekici alemlerine giriyor. ARENA BİR inandırıcı, karışık bir dünyayı içeriyor ve distopyacı romanlar, güçlü kadın karakterler ve ender cesaret hikayeleri sevenlere önerilir.”

--Midwest Kitap Yorumu
D. Donovan, eKitap Yorumcusu

“İtiraf etmeliyim ki, ARENA 1'den önce kıyamet sonrası hiçbir şey okumamıştım. Sevebileceğim bir

Şey olduğunu düşünmemiştim... Fakat bu kitabın ne kadar bağımlılık yapıcı olduğunu görünce çok şaşırđım. ARENA 1, elinizden bırakmak istemediğiniz için gözleriniz kapanmaya başlayana kadar gece boyu okuyacağınız bir kitap. Okuduğum kitaplarda güçlü kadın kahramanları sevdiğim bir sır değil... Brook sıkı, güçlü, merhametli ve kitapta ayrıca romantizm de olmasına rağmen Brooke bununla yönetilmiyor... ARENA 1'i şiddetle tavsiye ederim. “

--Dallas Yroumcusu

Morgan Rice'm Kitapları

KRALLAR VE BÛYÛCÛLER
EJDERHALARIN YÛKSELİŞİ (1. Kitap)
CESURUN YÛKSELİŞİ (2. Kitap)
ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)

SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA BİR (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR MEKTUPLARI

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

SAHİPLENİLMİŞ (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

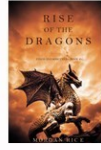
BULUNMUŞ (8. Kitap)

CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)

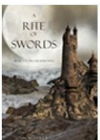
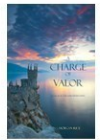
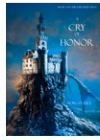
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)

KADER (11. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

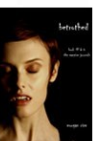
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

KÖLE TÜCCARLARI ÜÇLEMESİ'ni sesli formatta Dinle!

Morgan Rice Telif Hakları © 2012

U.S 1976 Telif Hakkı Yasası kapsamında tüm hakları saklıdır. Yazarın izni olmadan bu eserin hiç bir bölümü her hangi bir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz, yayınlanamaz. Her hangi bir biçimde bir bilgi kaynağında ya da erişim sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap yalnızca kişisel olarak yararlanmanız için lisanslıdır. Bu e-kitap tekrar satılamaz ya da bir başkasına hibe edilemez. Eğer bu kitabı başkası ile paylaşmak isterseniz lütfen her kişi için ayrı bir kopya sipariş edin. Eğer bu kitabı sipariş ederek okumuyorsanız ya da yalnızca sizin kullanmanız için sipariş edilmediyse lütfen iade edin ve kendi kopyanızı sipariş edin. Yazarın emeğine saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Bu eser bir hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, iş yerleri, organizasyonlar, mekanlar , olaylar ve hatta yazarın yaratıcı kurgusu yalnızca hayal ürünü olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölü, gerçek kişilere olan benzerlik, tamamen rastlantısaldır.

Kapak görüntüsü Telif Hakkı f9photos, Shutterstock.com. lisansı ile kullanılmıştır.

"Korkaklar, ölmeden önce defalarca ölü; cesur insan ölümü bir kere tadar.

Duymuş olduğum tüm şaşılacak şeyler arasında, en garip olanı insanın korktuğudur, kaçınılmaz son, ölüm, gelindiği zaman kaçılmaz."

--Shakespeare, Julius Caesar

BİR

Yeryüzünde mükemmel görünen bazı günler vardır. Yok olacakmışsınız gibi bir sakinlik sizi sarıp sarmaladığında, dünyanın bütün endişelerinden sıyrılıp kendinizi büyük bir huzur içinde hissettiğinizde, bazı günler dünyayı belli bir dinginlik kaplar. Korkudan sıyrılmak. Yarından. Buna benzer anları tek başına sayabilirim.

Ve bu anlardan biri şu an.

Ben on üç yaşındayım, Bree ise altı ve biz kumsalda, yumuşak kumların üzerinde duruyoruz. Babam benim elimi tutuyor ve annem de Bree'nin elini... Dördümüz sıcak kumlardan okyanusa doğru yürüyoruz. Ağustos'un bu en sıcak gününde, okyanusun dalgalarının soğuk spreyini yüzümde hissetmek çok güzel. Dalgalar hepimize çarpıyor, annem ve babam keyifle gülüşüyorlar. Onları bu kadar eğlenirken hiç görmemiştim. Birbirlerine büyük bir sevgiyle baktıklarını görüyorum ve bunu aklıma kazıyorum. Onların birlikteyken çok mutlu olduklarını gördüğüm birkaç andan biri bu ve bu anı unutmak istemiyorum. Bree, göğsünde, denizin dibindeki akıntıda ve bacaklarında kırılan dalgaların heyecanı, coşkuyla bağırıyor. Annem onu sıkıca tutuyor, babam da benim elimi sıkarak okyanusun çekiminden geri tutuyorlar.

“BİR! İKİ! ÜÇ!” diye bağırıyor babam.

Babam benim elimi, annem de Bree'nin elini tutarken havaya zıplıyorum. Dalganın üzerine çıkıyorum ve onu ezip, dalga sırtına çarparken çığlık atıyorum. Babamın, doğanın gücü karşısında, orada öylece kaya gibi sert durmasına şaşırıyorum.

Okyanusa dalarken göğsüme gelen soğuk suyla şok içinde suya giriyorum. Denizdeki akıntı geri gelirken babamın ellerini sıkıca tutuyorum ve yine o beni sağlam bir biçimde yerimde tutuyor. O an babamın beni her şeyden sonsuza kadar koruyacağını hissediyorum.

Dalgalar ardı ardına geliyor ve hatırladığım kadarıyla uzun zamandan beri ilk kez anne ve babamın acelesi yok. Bizi defalarca kaldırdılar ve Bree her zamankinden daha büyük bir keyifle çığlık atıyor. Bu muhteşem yaz gününde, bu huzurlu kumsalda, bulutsuz gökyüzünün altında, dalgalar yüzüme sıçrarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Güneşin batmasını, bunların hiçbirinin değişmesini istemiyorum. Bu şekilde sonsuza kadar burada kalmak istiyorum ve şu anda bunun olabileceğini hissediyorum.

Gözlerimi yavaşça, önceden gördüklerimle şaşırarak açıyorum. Okyanusta değilim ama bir sürat motorunun yolcu koltuğunda nehre doğru hızla alıyorum. Yaz değil ama kış ve banklar karla kaplanmış. Ara sıra yanımızdan buz parçaları geçiyor. Yüzüm suyla ıslanmış fakat bu okyanus dalgalarının yazdaki serin buğusu yerine kıştaki buzlu Hudson'un dondurucu serpintisi. Bunun bulutsuz bir yaz sabahı yerine bulutlu bir kış öğleden sonrası olduğunu anlayana kadar gözlerimi bir kaç kez açıp kapatıyorum. Neler olduğunu ve her şeyin nasıl değiştiğini anlamaya çalışıyorum.

Ürpertiyle oturuyor ve etrafıma bakıp hemen korunuyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla hiç gün aydınlıkken uyumamıştım ve bu beni şaşırtıyor. Çabucak eşyalarımı alıp Logan'a bakıyorum. Logan gözlerini nehre dikmiş, direksiyonun başında sabırla duruyor, Hudson'u dolaşiyor. Dönüp Ben'i görüyorum. Başları elerinin arasında, gözleri nehre dalmış, kendi dünyasında kaybolmuş. Teknenin diğer tarafında Bree oturuyor. Gözleri kapalı, koltuğuna yaslanmış ve yeni arkadaşı Rose ona sarılmış omuzunda uyuyor. Yeni evcil hayvanımız tek gözlü Chihuahua kucağında kıvrılmış kestiriyor.

Ben de uyuyakaldığım için şaşkınım. Ama yere eğildiğimde elimde yarım şişe şampanya olduğunu fark ediyorum. Alkolü fark ediyorum. Yıllardır almadığım, adrenalin dolu günler ve uykusuz pek çok gece ile birleşen alkol beni bayıltmış olmalı.

Vücudum haşat, çok ağırlı ve yara bere içinde. Bu yüzden uyuyakalmış olmalıyım. Kendimi suçlu hissediyorum. Daha önce Bree'yi gözümün önünden hiç ayırmamıştım. Ama Logan'a bakınca

onun güçlü duruşunu görüyorum. O etrafımızdayken, bunu yapacak kadar güven duymam gerektiğini anlıyorum. Bazı yönleriyle babama yeniden kavuşmak gibi. Bu yüzden mi onu düşünüyorum?

“Geri dönmen güzel.” diyor Logan derin bir sesle. Bana doğru bakarken dudaklarının kenarında küçük bir gülümseyiş oynuyor.

Öne eğilip bir tereyağı gibi ikiye böldüğümüz önümüzdeki nehre bakıyorum. Motorun gürültüsü kulakları sağır ediyor, tekne biraz sallanarak, ince hareketlerle yukarı aşağı hareket ediyor. Buz gibi su zerrelere doğruca yüzüme vuruyor ve eğilip günlerdir hala aynı giysilerin içinde olduğumu görüyorum. Ter, kan ve su zerrecikleriyle kaplanmış giysilerim bedenimi sarıyor ve şimdi su zerrecikleriyle nemliler. İslağım, üşüyorum ve açım. Sıcak bir duş, sıcak çikolata, gürül gürül yanan bir şömine ve yeni giysiler için her şeyi yapabilirim.

Ufku tarıyorum: Hudson uçsuz bucaksız, büyük bir deniz gibi. Her iki kıyıdan da uzak durarak ortadan devam ediyoruz. Logan olası avcılardan bizi koruyor böylece. Köle tüccarlarını hatırlayarak, bir iz var mı diye dönüp arkaya bakıyorum. Bir şey görmüyorum.

Geriye dönüp ufukta bizden önce başka tekneler var mı diye bakıyorum. Hiçbir şey yok. Bir hareket olup olmadığını görmek için kıyı şeridini tarıyorum. Yok. Sanki dünyada bir tek biz varmışız gibi. Aynı anda hem rahatlatıcı hem üzücü.

Yavaş yavaş gevşiyorum. Sanki sonsuza kadar uyumuşum gibi. Ama güneşin pozisyonuna bakınca öğlen saatleri olduğunu görüyorum. Bir saatten fazla uyumamalıydım, en çok. Tanıdık gelen bir kara parçası görmek için etrafıma bakıyorum. Olanlardan sonra neredeyse eve yaklaşıyoruz. Ama göremiyorum.

“Ne zamandır dışarıdayım?” diye soruyorum Logan’a.

Omuzunu silkiyor. “Belki bir saat.”

Bir saat, diye düşünüyorum. Sonsuzluk kadar uzun gibiydi.

Gaz göstergesini okuyorum ve yarısının boş olduğunu söylüyor. Bu iyiye işaret değil.

“Yakıt bulabileceğimiz bir yer var mı?” diye soruyorum.

Sorduğum an bunun aptalca bir soru olduğunu anlıyorum.

Logan bana *gerçekten mi?* der gibi bakıyor. Elbette bir yakıt deposu görse oraya uğradı.

“Neredeyiz?” diye soruyorum.

“Bu kısım sana ait,” diyor. “Ben de sana aynı soruyu soracaktım.”

Nehri tekrar gözden geçiriyorum ama hala bir şey göremiyorum. Bu Hudson’la ilgili bir konu. Nehir çok geniş ve sonsuza kadar uzayıp gidiyor. Birinin yolunu kaybetmesi çok kolay.

“Beni neden uyandırmadın?” diye soruyorum.

“Neden uyandırayım? Uykuya ihtiyacın vardı.”

Ona ne söyleyeceğimi kesinlikle bilmiyorum. Bu Logan’la ilgili: Ondan hoşlanıyorum ve onun da benden hoşlandığını hissediyorum. Bunları birbirimize söyleyip söylemeyeceğimizi ise bilmiyorum. Daha da kötüsü o da ben de bundan kaçınıyoruz.

Altımızda beyaz su köpükleri ile sessizce yol alıyoruz. Böylece ne kadar gideceğimizi merak ediyorum. Yakıtımız bitince ne yapacağız?

Uzakta, ufukta bir şey fark ediyorum. Bu, suyun içinde bir çeşit binaya benziyor. Önce bir şeyler gördüğümünden emin olamıyorum ama sonra Logan başını çevirip gözünü dört açıyor ve onun da görmüş olduğunu anlıyorum.

“Sanırım bu bir köprü.” diyor. “Yıkık bir köprü.”

Doğru söylediğini anlıyorum. Yaklaştıkça büyüyen kıvrık ve çok yüksek bir metal parça, cehenneme yükselen bir anıt gibi.

Bu köprüyü anımsıyorum: bir zamanlar köprü nehrin üzerine güzelce kuruluydu. Şimdi ise keskin açılarla suyun içine dalan devasa hurda metal yığını.

Biz yaklaşırken Logan tekneyi yavaşlatıyor, motorlar susuyor. Hızımız düşüyor ve tekne şiddetle iki yana sallanıyor. Sivri uçlu metal parçaları fırlıyor her yerden ve Logan kendisine küçük bir çıkış yolu bulmak için tekneyi sağa sola çeviriyor. Üzerimize doğru eğilen köprüünün kalıntılarında

bakıyorum. İnsanlığın, birbirini öldürmeye başlamadan önce yüzlerce metre yükseklikte köprü yapabildiklerinin bir kanıtı gibi görünüyor.

“Tappan Zee,” diye uyarıyorum. “Şehrin bir saat kadar kuzeyindeyiz. Peşimizden gelirlirse onları atlatırız.”

“Peşimizden gelecekler.” diyor. “Bundan emin olabilirsiniz.”

Ona bakıyorum. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Onları tanıyorum. Asla unutmazlar.”

Son metal yığınının geçerken Logan hızı arttırıyor ve biz öne doğru hızlanırken arkama yaslanıyorum.

“Bizden ne kadar uzakta olduklarını düşünüyorsun?” diye soruyorum.

Ufka bakıyor endişeyle. Sonra omuzlarını silkiyor.

“Söylemek zor. Askerlerin hareketinin ne kadar süreceğine bağlı. Çok kar var ve bu bizim için iyi. Belki üç saat? Belki altı saat, eğer şanslıysak. İyi olan şey bu teknenin hızlı olması. Sanırım yakıtımız olduğu sürece onları atlatabiliriz.”

“Ama yapamayız.” diyorum açıkça göstererek. “Dolu depo ile ayrıldık, şu an yarısı boş. Bir iki saat içinde tamamen boşalacak. Kanada çok uzak. Nasıl yakıt bulacağımızı düşünüyorsun?”

Logan suya gözlerini dikmiş düşünüyor.

“Başka şansımız yok.” diyor. “Bulmak zorundayız. Başka yol yok. Duramayız.”

“Bir yerde dinlenmemiz gerekecek.” diyorum. “Yiyeceğe ve sığınacak bir yere ihtiyacımız olacak. Tüm gün ve gece bu soğukta kalamayız.”

“Aç kalmak ve donmak, köle tüccarlarına yakalanmaktan iyidir.” diyor.

Nehrin ilerisindeki babamın evini düşünüyorum. Şimdi önünden geçeceğiz. Yaşlı köpeğim Sasha'yı gömmek için ettiğim yemini anımsıyorum. Ayrıca taştan yapılmış bu yazlık evden alabileceğimiz ve bizi günlerce ayakta tutabilecek yiyecekleri düşünüyorum. Fazladan giysi, battaniye ve kibriti saymıyorum bile.

“Ben durmak istiyorum.”

Logan bana dönüp sanki deliymişim gibi bakıyor. Bundan hoşlanmadığını görebiliyorum.

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Babamın evi. Catskill'de. Buradan bir saat kadar kuzeyde. Orada durmak istiyorum. Alabileceğimiz birçok şey var orda. İhtiyacımız olan şeyler. Yiyecek gibi. Ve...” duruyorum. “Köpeğimi gömmek istiyorum.”

“Köpeğini gömmek mi?” diye soruyor sesini yükselterek. “Sen delirdin mi? Bu yüzden hepimizin öldürülmesini mi istiyorsun?”

“Ona söz verdim.” diyorum.

“Söz mü verdin?” diye geri yanıtlıyor. “Köpeğine mi? Ölü köpeğine? Şaka yapıyor olmalısın.”

Dönüp ona baktığımda şaka yapmadığımı anlıyor.

“Eğer bir söz verdimsem, onu tutarım. Söz verdimsem seni gömerim.”

Başını sallıyor.

“Dinle!” diyorum sertçe. “Kanada'yı sen istedin. Başka herhangi bir yere gidebilirdik. Bu senin düşündü. Benim değil. Bu kasabanın var olduğunu kim biliyor? Seni hevesle takip ediyorum. Ve bu tekne yalnızca sana ait değil. Tek istediğim babamın evinde durmak. İhtiyacımız olan birkaç eşyayı almak ve köpeğimi huzura kavuşturmk. Çok uzun sürmeyecek. Onlar üzerinde korkunç bir etkimiz var. Lafı bile edilmeyecek kadar küçük bir bidon yakıtımız var orada. Çok değil ama yardımı dokunur.”

Logan yavaşça başını sallıyor.

“Yakıtı almamayı ve riske girmemeyi tercih ederim. Dağlardan söz ediyorsun. Denizden yirmi mil içeri ilerlemekten söz ediyorsun, doğru mu? Oraya nasıl ulaşacağımızı düşünüyordun? Gezerek mi?”

“Eski kamyonun nerede olduğunu biliyorum. Döküntü pikap. Gövdesi paslanmış ama hala çalışıyor. Ayrıca bizi oraya götürüp geri getirecek kadar yakıt var içinde. Nehir kenarında gizli. Nehir bizi doğruca ona götürecektir. Kamyon bizi alıp geri bırakacak. Çok çabuk olacak. Sonra Kanada’ya yapacağımız uzun yolculuğa devam edebiliriz. Üstelik bunun için daha iyi durumda olacağız.”

Logan sessizce uzun uzun suya bakıyor. Elleriyle direksiyonu sıkıca kavramış. “Ne olursa olsun, riske attığın kendi hayatın. Ben teknede kalıyorum. İki saatin var. Eğer iki saat içinde geri gelmezsen ben giderim.”

Deliye dönüyorum. Ondan yüzümü çeviriyorum ve suya bakıyorum. Onun gelmesini istiyordum. Sanki o yalnızca kendini düşünüyormuş gibi hissediyorum ve bu çok canımı sıkıyor. Bundan daha iyi biri olduğunu sanıyordum.

“Yani sadece kendini düşünüyorsun öyle mi?” diye soruyorum.

Üstelik babamın evine giderken bana eşlik etmek istememesi de beni üzüyor. Bunu beklemiyordum. Biliyorum beimle gelmek istemeyecek ve aslında vereceği küçük bir destek için ona minnet duyabilirdim. Neyse. Hala kararlıyım. Bir söz verdim ve onu tutacağım. Onunla ya da onsuz.

Yanıt vermiyor ve tedirgin olduğunu görebiliyorum.

Ona bakmak istemediğim için suya bakıyorum. Motorun sürekli vınlaması ile birlikte su çalkalanırken ben yalnızca hayal kırıklığına uğradığımı değil ondan hoşlanmaya başladığımı da fark ediyorum. Uzun süredir kimseye bağlı değildim. Birine yeniden bağlanmak fikri ürkütücü ve kendimi hazırlıksız hissediyorum.

“Brooke?”

Tanıdık bir sesle yüreğim ferahlıyor ve dönüp baktığımda kız kardeşimin uyandığını görüyorum. Rose da uyanmış. O ikisi, bir elmanın iki yarısı gibi, tek kişinin uzantıları gibiler.

Bree’nin hala burada yeniden benimle birlikte olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Bu bir rüya gibi. O alındığında, bir parçam bir daha onu canlı göremeyeceğimden emindi. Onunla olduğum her an bana ikinci bir şans verildiğini hissediyorum ve ona göz kulak olmak için her zamankinden daha kararlıyım.

“Karnım aç.” diyor Bree elinin tersiyle gözlerini ovuştururken.

Penelope da Bree’nin kucığında uyanıyor. Durmadan titriyor ve sanki o da acıkmış gibi gözlerini iyice açarak bana bakıyor.

“Ben donuyorum.” diyor Rose omuzlarını ovalayarak. Üzerinde incecik bir tişört var ve kendimi ona baktıkça çok kötü hissediyorum.

Anlıyorum. Ben de açım ve üşüyorum. Burnum kıpkırmızı ve onu zorlukla hissediyorum. Teknede bulduklarımız harika şeyler ama yeterli değiller, hele de çok açken. Üstelik bu saatler önceydi. Tekrardan yiyecek dolabında ne kadar az yiyeceğin kaldığını ve bizi ne kadar idare edeceğini düşünüyorum. Yiyecek temin etmemiz gerektiğini biliyorum. Ama işte yeniden hepimiz açız ve ben Bree’nin bu durumuna dayanamıyorum.

“Fazla yiyeceğimiz kalmadı.” diyorum ona. “Ama size az da olsa bir şeyler verebilirim. Biraz kurabiye ve krakerimiz var.”

“Kurabiye!” diye ikisi aynı anda bağırıyor. Penelope havlıyor.

“Bunu yapamam.” diye geliyor Logan’ın sesi hemen yanibaşımdan.

Ona bakınca, onaylamamış gibi bana baktığını görüyorum.

“Yiyecek depolamamız gerek.”

“Lütfen!” diye ağlıyor Bree. “Bir şeyler yemem gerek. Açlıktan ölüyorum.”

“Onlara yiyecek vermeliyim.” diye sertçe geri yanıtlıyorum. Logan’ın aklının nerde olduğunu anlamıyorum ama merhametsizliği beni rahatsız ediyor. “Her birimize birer kurabiye dağıtacağım. Hepimiz için.”

“Peki ya Penelope?” diye soruyor Rose.

“Köpek bizim yiyeceğimizi yemeyecek.” diyor Logan. “O kendi başına.”

Mantıklı davrandığını bilmeme rağmen içimden Logan'a karşı başka bir üzüntü dalgası yayılıyor. Rose ve Bree'nin yüzlerindeki bu üzgün ifadeye bakarken ve Penelop tekrar havlarken, onun aç kalmasına izin veremem. Sessizce kendi payımın birazını ona vermek istiyorum.

Dolabı açıp kalan yiyeceğimizi kontrol ediyorum. İki paket kurabiye, üç paket kraker, birkaç paket aylı şekerleme ve yarım düzine çikolata barlarından görüyorum. Biraz da önemli yiyeceklerden olmasını çok isterdim. Beş kişi için günde üç öğün yemeği sonunda nasıl yetireceğimizi bilmiyorum.

Kurabiyeleri çıkarıp herkese birer tane dağıtıyorum. Ben nihayet bunu yemek olarak kabul edip bir kurabiye alıyor. Gözlerinin altında siyah halkalar oluşmuş. Hiç uyumamış gibi görünüyor. Yüz ifadesi son derece üzücü. Kardeşini kabetmiş olmaktan dolayı son derece harap görünüyor ve kurabiyeyi ona verirken ona bakmamak için başımı çeviriyorum.

Teknenin ön kısmına gelip Logan'inkini uzatıyorum. Kurabiyeyi alıp elbette ki sonradan yemek için sessizce cebine koyuyor. Bu gücünü nereden aldığını bilmiyorum. Ben çikolatalı kurabiyenin kokusuna bile dayanmam. Ben de sonra yemek için saklamalıyım ama buna dayanamıyorum. Kaldırıp bir kenara koymak için minik bir parça ısıyorum ama tadı öyle güzel ki, son parçayı Penelope'a ayırarak tamamını yalayıp yutuyorum.

Bir şey yemek iyi hissettiriyor. Şeker önce başıma sonra bedenime yayılıyor ve bunlardan bir düzine yemek istiyorum. Karın ağrısıyla derin bir nefes alıp kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Nehir kıvrılarak dönerken gittikçe daralıyor ve kıyıları birbirine yaklaşıyor. Karaya yakınız ve kıyı şeridinde bir tehlike var mı diye bakarken endişeleniyorum. Virajı dönerken soluma bakıyorum ve yüksek bir kayalığın üzerinde şu an bombalanıp harap olmuş görünen sur kalıntıları görüyorum. Gördüğüm şeyin bir zamanlar ne olduğunu anladığımda çok şaşırıyorum.

“Batı noktası.” diyor Logan. O da benimle aynı anda farketmiş olmalı.

Amerikan gücünün bir kalesini şimdi bir moloz yığını olarak görmek şok edici. Kalenin eğilmiş bayrak direği Hudson tepelerinin üzerinde gevşek biçimde asılı duruyor. Hiçbir şey eskisi gibi kalmıyor.

“Bu nedir?” diye soruyor Bree dişlerini birbirine çarparak. O ve Rose teknenin önüne gelip yanımda duruyor ve benim baktığım yöne bakıyorlar. Ona söylemek istemiyorum.

“O bir şey değil tatlım.” diyorum. “Yalnızca bir kalıntı.”

Kolumu ona sarıp onu kendime çekiyorum. Diğer kolumu da Rose'a sarıp onu da kendime çekiyorum. Omuzlarını olabildiğince iyi ovalayarak onları ısıtmaya çalışıyorum.

“Eve ne zaman gidiyoruz?” diye soruyor Rose.

Logan ve ben birbirimize bakıyoruz. Ne yanıt vereceğimi bilemiyorum.

“Eve gitmiyoruz.” diyorum Rose'a olabildiğince nazik. “Ama kendimize yeni bir ev bulmak için yola çıktık.”

“Eski evimizde durmayacak mıyız?” diye soruyor Bree.

Tereddüt ediyorum. “Evet.” diyorum.

“Ama oraya geri dönmeyeceğiz değil mi?” diye soruyor.

“Doğru.” diyorum. “Artık orada yaşamamız çok tehlikeli.”

“Tekrar orada yaşamak istemiyorum.” diyor. “O evden nefret ediyorum. Ama Sasha'yı orada bırakamayız. Durup onu gömecek miyiz? Söz vermiştin.”

Bence Logan'la tekrar konuşmalıyım.

“Haklısın.” diyorum yumuşak bir sesle. “Söz verdim ve evet, duracağız.”

Logan keyfi kaçık biçimde arkasını dönüyor.

“Peki ya sonra?” diye soruyor Rose. “Sonra nereye gideceğiz?”

“Nehrin yukarısına doğru gitmeye devam edeceğiz.” diye açıklıyorum. “Bizi götürdüğü yere kadar.”

“Nehir nerede bitiyor?” diye soruyor.

Bu iyi bir soru ve ben bunu çok daha derin bir soru olarak algılıyorum. Bunların hepsi nerede bitecek? Biz ölünce mi? Biz kurtulunca mı? Hiç bitecek mi? Görünürde herhangi bir son var mı?

Yanıtım yok.

Dönüyorum ve diz çöküp onun gözlerine bakıyorum. Ona umut vermek istiyorum. Yaşamak için bir neden.

“Huzurlu bir yerde bitecek.” diyorum. “Gittiğimiz yerde her şey yeniden çok güzel olacak. Parıldayan tertemiz sokaklar, her şey yeniden mükemmel ve güvenli. Orada insanlar olacak, dost insanlar. Bizi alacaklar ve koruyacaklar. Yiyecek de olacak. Her zaman yiyebileceğin gerçek yiyecekler. Bugüne kadar gördüğün en güzel yer olacak orası.”

Rose’un gözleri kocaman açılıyor.

“Gerçekten mi?” diye soruyor.

Başımınla onaylıyorum. Yavaşça gülümsemeye başlıyorum.

“Oraya ulaşmamız ne kadar sürer?”

Gülümsüyorum. “Bilmiyorum tatlım.”

Bree, Rose’dan daha alaycı.

“Bu gerçekten doğru mu?” diye soruyor yumuşakça. “Öyle bir yer gerçekten var mı?”

“Var.” diyorum ona sesimi en inandırıcı tona ayarlamaya çalışarak. “Doğru değil mi Logan?”

Logan bakıp kısaca onaylıyor ve tekrar arkasını dönüyor. Kanada’ya tek inanan, vadedilmiş topraklara inanan o. Şimdi nasıl inkar edebilir ki?

Hudson dönüp kıvrılarak daralıyor sonra yeniden genişliyor. Sonunda tanıdık bir araziye giriyoruz. Tanıdık eski yerleri hızla geçerek babamın evine daha çok yaklaşıyoruz.

Başka bir kıyıya dönüyoruz ve yalnızca kayalık bir yüzeyi olan, küçük, ıssız bir ada görüyoruz. Üzerinde, ışığı uzayıp giden harabeden daha kötü bir deniz feneri oturuyor.

Başka bir kıyıya dönüyoruz ve uzakta, daha birkaç gün önce köle tüccarlarından kaçarken üzerinden geçtiğim köprüyü farkediyorum. Orada, köprünün tam ortasında, sanki tam orta yere yıkıcı bir top atılmış gibi ucu açık koca bir delik haline gelmiş merkezi görüyorum. Eskiden, Ben ile birlikte motosikletlerimizle orada yarış yaptığımız zaman neredeyse içine düşeceğimiz gün geldi aklıma. Hala inanamıyorum. Neredeyse varmak üzereyiz.

Yaklaştıkça, o gün Ben’in beni nasıl kurtardığını anımsıyorum. Dönüp ona bakıyorum; suratı asık bir şekilde suyun içine bakıyor.

“Ben...” diye sesleniyorum.

Dönüp bana bakıyor.

“Şu köprüyü hatırlıyor musun?”

Köprüye doğru dönüp baktığında gözlerinde bir korku belirdiğini fark ediyorum. Hatırlıyor.

Bree dirseği ile beni dürterek, “Penelope’a kurabiyelerimden versem olur mu?” diye soruyor.

“Ben de!” diye giriyor araya Rose.

“Elbette...” diyorum yüksek sesle Logan duyabilsin diye. Buradaki tek sorumlu o değil; biz de bize ait olan yiyeceklerimizle istediğimizi yapabiliriz.

Rose’un kucağındaki köpek, sanki aramızda geçen diyalogu anlamışçasına birden canlanıyor. Bu, gerçekten inanılmaz. Böylesi zeki bir hayvan şimdiye kadar hiç görmedim.

Bree, kurabiyelerinden birini köpeğe vermek için uzandığında elini tutarak onu durduruyorum.

“Bekle...” diyorum. “Onu besleyeceksen şayet, bir ismi olmalı; öyle değil mi?”

“Ama tasma yok ki...” diyor Rose. “İsmi herhangi bir şey olabilir.”

“O, artık senin köpeğin.” diyorum. “Ona yeni bir isim koy.”

Rose ve Bree birbirlerine bakıyorlar.

“Ne koysak ki?” diye soruyor Bree.

“Penelope nasıl?” diyor Rose.

“Penelope!” diye haykırıyor Bree. “Sevdim!”

“Ben de sevdim.” diyorum.

“Penelope!” diye çağırıyor köpeği Rose.

İnlinçtir ki, köpek bu ismi duyar duymaz dönüp bakıyor; sanki gerçek ismi buymuş gibi.

Bree, uzanıp köpeğe kurabiyelerinden verirken gülümsüyor. Penelope, kurabiyeyi elinden kapıldığı gibi bir çırpıda midesine indiriyor. Bree ve Rose neşe içinde aralarında gülüşüyorlar ve Rose da kurabiyesinden kalanı köpeğe veriyor. Penelope onu da bir çırpıda midesine indiriyor. Ben de son kurabiyemi ona veriyorum. Penelope heyecan içinde uçümüze bakarak üç kez havlıyor.

Hep birlikte gülüyoruz. Bir an için, neredeyse tüm sıkıntılarım aklımdan uçup gidiyor.

Ama tam o anda, uzaktan, Bree'nin arkasında gözüm bir şeye takılıyor.

“İşte!” diyorum Logan'a, sol tarafı göstererek. “Gitmemiz gereken yer orası. O tarafa dön!”

Hudson'un buzları üzerinde Ben ile birlikte motosikletlerimizle geçtiğimiz yarımada'yı görüyorum. Bana o günü, o yarışın ne denli çılgınca bir şey olduğunu anımsatıyor. Hala hayatta olmam bir mucize.

Logan, takip eden var mı diye arkasını kolaçan ediyor; ardından, gönülsüz bir şekilde, yavaşlayarak o tarafa yöneliyor ve bizi körfeze doğru götürüyor.

Yarımadanın ağzına vardığımızda gergin ve dikkatli bir biçimde etrafa bakıyorum. İç kısımlara doğru giden yolu takip ederek ilerliyoruz. Kıyıya artık çok yakınız; yıkık dökük su kulesini geçince oradayız. Devam ediyoruz ve çok geçmeden, kasabanın harabeleri boyunca direk merkeze doğru yol alıyoruz. Catskill... Kıyıları yanmış binalarla dolu ve sanki bombalanmış gibi harap bir görünümüne sahip kasaba...

Yavaş yavaş merkeze yaklaştıkça iyice gerginleşmeye başlıyoruz. Sahil, artık bir adım ötemizde sanki... Pusuya yakalanıyoruz; farkında olmadan elimi, belimdeki bıçağıma atıveriyorum. Logan da aynı şekilde...

Arkamı dönüp Ben'i kontrol ediyorum; adeta, taş kesilmiş gibi kaskatı durmakta.

“Kamyon nerede?” diye soruyor Logan gergin bir ses tonuyla. “Çok fazla merkeze doğru gitmeyeceğim, haberiniz olsun. Herhangi bir şey olursa, en hızlı şekilde Hudson'a gidebilmeliyiz. Bu, bir ölüm tuzağı...” diyor dikkatle sahili gözlemleyerek.

Benim de gözüm sahilde. Ama görebildiğim kadarıyla sahilde tek bir hayat belirtisi dahi yok; öylesine boş, öylesine ıssız ve öylesine donuk.

“Şuraya bak!” diyorum parmağımla işaret ederek. “Orası, eski kulübe mi? İç kısımda...”

Logan, otuz metre kadar daha giderek kulübeye doğru dönüyor. Tam orada, küçük eski bir rıhtım var. Logan, botu sahilden bir fit uzağa çekmeği başarıyor. Motoru durdurup çapayı tuttuğu gibi denize fırlatıyor. Ardından botun halatını alarak bol bir düğüm atıyor ve onu rıhtımdaki paslı metal direğe fırlatıyor. Direğe attığı halatı çekerek bizi kıyıya kadar yanaştırıyor ve halatı sıkılaştırıyor. Böylece, rıhtıma çıkabiliyoruz.

“İniyor muyuz?” diye soruyor Bree.

“Ben iniyorum.” diyorum. “Siz beni burada, botun içinde bekleyin. Sizin çıkmanız çok tehlikeli olur. Hemen döneceğim. Sasha'yı da gömeceğim; söz veriyorum.”

“Hayır!” diye bağırıyor. “Söz vermiştin; bir daha asla ayrılmayacaktık. Söz vermiştin! Beni burada yalnız başıma bırakamazsın! Bunu YAPAMAZSIN!”

“Seni yalnız başına bırakmıyorum.” diye cevap veriyorum yüreğim buruk bir şekilde. “Logan, Ben ve Rose da burada seninle olacak. Güvende olacaksın. Söz veriyorum.”

Fakat Bree aniden ayağa kalkarak kıyıya, direk karın içine atlıyor.

Ellerini beline koymuş bir vaziyette kıyıda ayakta durarak karşı koyar bir ifadeyle bana bakıyor.

“Anca beraber, kanca beraber!” diyor.

Bu tutumu üzerine tek yapabildiğim derin bir nefes almak oluyor. Zira, biliyorum ki bir kere bir şeye karar veriyse bir daha geri adım atmaz.

Onun yanımda olması sorumluluğumu daha da arttırıyor ama bir yanım, onun sürekli gözümün önünde olmasından oldukça memnun. Hem, onu vazgeçirmeye çalışmak sadece zaman kaybı olacak.

“Tamam...” diyorum. “Ama yanımdan bir adım bile ayrılmayacaksın, söz mü?”

Başıyla tasdik ederek, “Söz!” diyor.

“Korkuyorum!” diyor Rose gözleri açık bir şekilde Bree'ye bakarak. “Bottan inmek istemiyorum. Penelop ile birlikte burada kalmak istiyorum. Olur mu?”

“Elbette...” diyorum. Bir de onun sorumluluğunu almak istemiyorum.

Ben'e dönüyorum. O da üzgün gözlerle bana bakıyor. O bakışları görmemek için başımı çevirmek istiyorum ama duygularımı kontrol ederek kendimi zorluyorum.

“Sen geliyor musun?” diye soruyorum, "Evet" demesini ümit ederek. Beni hayal kırıklığına uğrattı botta kalmayı tercih eden Logan'a sinirliyim. Çünkü gerçekten bir desteğe ihtiyacım var.

Fakat Ben, hala şaşkın bir ifade ile sadece bana bakıyor. Sanki beni anlamamış gibi bir ifade var yüzünde. Çevresinde olup bitenleri tam anlamıyla kavrayıp kavrayamadığımı merak ediyorum doğrusu.

“*Geliyor musun?*” diye soruyorum daha vurgulu bir şekilde. Zira, bu durumda gösterecek sabrım yok.

Yavaşça kafasını sallayarak geriliyor. Gerçekten gelmeyecek. Onu affetmeye çalışıyorum ama bu, çok zor.

Bottan inmek üzere arkamı dönüyorum ve rıhtıma atlıyorum. Karaya ayak basmış olmak çok güzel bir duygu.

“Bekle!”

Arkamı döndüğümde Logan'ın kaptan koltuğundan kalktığını görüyorum.

“Böyle bir rezalet olacağını biliyordum zaten.” diyor.

Botun içinde eşyalarını toplamaya başlıyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyorum.

“Sence?” diye soruyor. “Sizi yalnız gönderecek değilim.”

O anda içim rahatlıyor. Tek başıma gidecek olsaydım, o kadar umursamazdım ama Bree'yi de kollamak için bir kişinin daha olması beni çok rahatlatıyor.

Logan da bottan atlayarak rıhtıma iniyor.

“Bak söylüyorum sana bu çok aptalca bir fikir!” diyor yanıma gelir gelmez. “Yolumuza devam etmeliyiz. Havanın kararmasına az kaldı. Gölün üstü buz tutabilir. Burada takılıp kalmamız işten değil. Köle avcılarında hiç bahsetmiyorum bile. Sadece 90 dakikan var, anladın mı? 30 dakika gidiş, 30 dakika keşif, 30 dakika da dönüş için... Hiçbir nedenle daha fazla uzatmak yok. Aksi takdirde, seni almadan dönerim.”

Etkilenmiş ve minnet dolu gözlerle ona bakıyorum.

“Anlaştık!” diyorum.

Yapmış olduğu fedakarlığı düşününce kendimi daha farklı hissediyorum. Bana karşı takındığı tüm tavırlarına rağmen, aslında beni gerçekten sevdiğini düşünmeye başlıyorum. Ve düşündüğüm kadar bencil olmadığını da...

Tam dönüp gidecekken, bottan başka bir ses daha yükseliyor.

“Bekleyin!” diye bağıyor Ben.

Dönüp bakıyorum.

“Beni burada Rose ile yalnız bırakamazsınız! Ya biri gelirse? O zaman ne yaparım?”

“Sen bota göz kulak ol!” diyip tekrardan gitmek için arkasını dönüyor Logan.

“Bunu nasıl çalıştıracağımı bile bilmiyorum!” diye bağıyor Ben. “Yanımda korunmak için silah bile yok!”

Logan sinirli bir şekilde dönerek hızla bota yaklaşıyor ve bacağındaki kayışa taktığı silahlardan birini çıkararak Ben'e fırlatıyor. Silah, göğsüne öylesine sert çarpıyor ki Ben resmen sarsılıyor.

Logan alaycı bir edayla, “Belki kullanmayı da öğrenirsin böylece!” diyerek tekrar dönüyor.

Nasıl kullanacağını bile bilmediği silah elinde, çaresiz ve korkmuş bir şekilde orada öylece kalan Ben'e bakıyorum. Tam anlamıyla dehşet içinde görünüyor.

Onu teselli etmek istiyorum. Her şeyin iyi olacağını; en kısa sürede döneceğimizi söyleyerek... Ama arkamı dönüp önümüzdeki o koskocaman sıra dağlara bakınca, ilk kez, ben bile bundan emin olamıyorum.

İKİ

Karın içinde hızlı adımlarla ilerliyoruz. Endişe içinde kararan gökyüzüne baktığımda zamanın baskısını hissediyorum. Arkamı döndüğümde karda beliren ayak izlerimi görüyorum ve onların ötesinde, geride, botun içinde gözleri kocaman açık bir şekilde bize bakan Rose ve Ben'i görüyorum. Rose, kendisi kadar korkmuş olan Penelop'a sıkı sıkıya sarılmış. Penelope havlıyor. O üçünü botta yalnız başlarına bıraktığımız için üzülüyorum ama görevimiz için bunun gerekli olduğunun farkındayım. İhtiyacımız olan kaynakları ve yiyeceği bulabileceğimize inanıyorum ve köle avcılarından da oldukça uzakta olduğumuz düşüncesindeyim.

Karla kaplanmış olarak hızla harap kulübeye doğru koşuyorum. Yıllar önce içine sakladığım kamyonun hala içeride olması için dua ederek eğik kapısını hızla açıyorum. Deposunda yaklaşık 8 saatlik yakıt kalmış, arabadan daha çok bir hurdayı andıran eski püskü paslanmış bir kamyonet. 23. Yol'da tökezleyince onu dikkatli bir şekilde nehrin aşağısında kalan buraya saklamıştım belki yine ihtiyaç duyarım diye. O takla attığı anda ne denli şaşırdığımı hatırlıyorum.

Kulübenin kapısı gıcırdayarak açılıyor ve işte orada! Hala bıraktığım ilk günkü gibi samanların altında, orada öylece duruyor. İçime bir rahatlama yayılıyor. Yanına giderek samanları kaldırıyorum. Donmuş metale dokununca ellerim buz kesiyor. Kulübenin arka tarafına geçerek ambarın iki kapısını da açıyorum ve bu sayede içeriye ışık giriyor.

“Güzel tekerler...” diyor Logan arkamdan gelip kamyoneti inceleyerek. “Bunun çalıştığına emin misin?”

“Hayır.” diyorum. “Ama babamın evi yaklaşık 30 kilometre uzakta ve dağa tırmanma gibi bir şansımız da yok.”

Ses tonundan, aslında bu göreve çıkmayı hiç istemediğini, bota geri dönüp nehir boyunca yukarı gitmek istediğini anlayabiliyorum.

Sürücü koltuğuna geçerek koltuğun altında anahtarları arıyorum. Nihayet derinlerde bir yerde elime çarpıyor. Anahtarı kantağa takıp, derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum.

Lütfen Tanrım, lütfen!

İlk önce hiçbir hareket yok. Kalbim duracak gibi oluyor.

Ama anahtarı tekrar tekrar, vazgeçmeden çeviriyorum ve yavaş yavaş bir hareketlilik olmaya başlıyor. Başlangıçta sanki ölmekte olan bir kedi sesi gibi bir ses çıkıyor. Ama vazgeçmeden çevirmeye devam edince, nihayet daha çok kendini toparlamaya başlıyor.

Hadi yavrum, hadi!

Sonunda gürlleme sesiyle birlikte hayat belirtileri göstermeye başlıyor. Arka tekerler üzerinde bariz bir şekilde hareketlilik meydana geliyor ve neticesinde çalışıyor.

İçimdeki rahatlamayla birlikte gülümsememek elimde değil. Çalışıyor. Gerçekten çalışıyor. Artık evime gidip, köpeğimi gömüp, yiyecek alabileceğiz. Sanki Sasha yukarıdan bize yardım ediyormuş gibi bir his kaplıyor bedenimi. Belki, babam da...

Yolcu koltuğunun kapısını açarak heyecan içinde kamyonete biniyor Bree ve o tek kişilik koltukta biraz daha bana doğru yanaşiyor. Hemen yanına Logan binerek kapıyı kapatıyor ve ileriye bakıyor.

“Neyi bekliyorsun?” diye soruyor. “Saat işliyor.”

“Aynı şeyi sürekli söylemene gerek yok!” diyerek onun gibi karşılık veriyorum ben de.

Kamyoneti çalıştırarak ikinci vakti aydınlığında harap kulübeden dışarı çıkıyoruz. Önce tekerler karlı zemine takılıyor ama biraz daha gaza yüklenince yol almaya başlıyoruz.

Yalın tekerler üzerinde ilerledikçe her seferinde sarsılıyoruz. Ama durmaksızın ilerlemeye devam ediyoruz. Zira, o an aklımda olan tek şey ilerlemek...

Çok geçmeden, küçük bir kasaba yoluna çıkıyoruz. Gün içinde karın erimiş olması beni çok mutlu ediyor yoksa asla başaramayız.

Nihayet iyi bir hıza ulaşmaya başlıyoruz. Kamyonet beni gerçekten şaşırtıyor, çalışıkça iyice kendine geliyor. 23 numaralı yoldan batıya doğru giderken hızımız neredeyse 40 kilometreye ulaşıyor. Gaza basmaya devam ediyorum. Ta ki, bir çukura denk gelinceye kadar... Pişman oluyorum. Hepimiz başımızı çarparak inliyoruz. Karlı zemindeki çukurları görmek neredeyse imkansız. Ben ise bu yolların ne denli kötü olduğunu unutmuşum.

Bir zamanlar evime gittiğim bu yoldan tekrar geçiyor olmak gerçekten tüyler ürpertici. Eskiden köle avcılarını takip ettiğim bu yolda ilerledikçe, bir anda eski anılar geçiveriyor gözlerimin önünden. Motosikletimle bu yoldan hızla inip ölümle burun buruna geldiğim o anı anımsıyorum ve hemen bu düşünmeden kurtulmaya çalışıyorum.

Az daha ilerleyince, yola devrilmiş, üstü tamamen karla kaplı bir ağaç çıkıyor karşımıza. Hemen, bizi koruyan bazı isimsiz yardımseverlerin, köle avcılarının yolunu kesmek için devirdikleri ve benim yoluma düşen o ağaç olduğunu fark ediyorum. Elimde olmadan, acaba hala ormanın derinliklerinde yaşayan belki de hali hazırda bizi gözetlemekte olan kişilerin olup olmadığını merak ediyorum. Ormanlığı iyice tarayarak etrafa şöyle bir bakıyorum. Ama hiçbir ize rastlamıyorum.

Hala yeterince zamanımız var ve neyse ki her şey yolunda gidiyor. Bu duruma inanmak biraz güç. Her şey sanki çok kolay oluyor. Yakıt göstergesine bakıyorum, çok fazla kullanmamışız. Hoş, göstergenin ne denli doğru olduğunu bilmiyorum. Bir an, gidip dönmemiz için yakıtımızın yeterli olup olmayacağını merak ediyorum. Acaba bu koyulduğumuz iş, aptalca bir fikir miydi diye düşünmeden edemiyorum.

Nihayet, bizi dağın yukarisına, babamın evine götürecek olan dar ve rüzgarlı ana yola çıkıyoruz. Dağ yolunu döndükçe ve sağ tarafımdaki dik uçurumların kıyısından geçtikçe gerginliğim iyice artıyor. Dışarı baktığımda gördüğüm, Catskill'i çevreleyen sıra dağların inanılmaz güzellikteki manzarasından gözümü alamıyorum. Ama uçurumlar çok dik ve burada kar daha kalın. Yanlış bir manevrada, yanlış bir patinajda tüm bu kar yığınının çığ halinde aşağı ineceğinin farkındayım.

Kamyonetin, tüm bunlara rağmen sorun çıkarmaması beni şaşırtıyor. Buldok misali ilerlemeye devam ediyor. Çok geçmeden, en kötü kısmı aşmayı başarıyoruz ve bir dönemeci de geçince birden eski evimizi görüyorum ileride.

“Bak! Babamızın evi!” diye bağıyor Bree heyecan içinde.

Ben de evimizi gördüğüm için çok mutluyum. Nihayet geldik ve hala yeterince zamanımız var. “Gördün mü?” diyorum Logan'a. “Çok da kötü değilmiş.”

Logan hâlâ gergin görünüyor; yüzü belirgin bir gerginlik içinde ağaçlıklara bakıyor.

“Buraya kadar gelmeyi başardık.” diye homurdanıyor. “Ama henüz geri dönmedik.”

Her zamanki gibi... Hatalı olduğunu asla kabul etmez.

Kamyoneti eski evimizin önüne çektiğimde yerde köle avcılarının izlerinin olduğunu görüyorum. Eski günler geliveriyor birden aklıma. Bree'yi ele geçirdiklerinde yaşadığım o dehşet... Yanına giderek elimi omuzuna uzatıyorum ve onu sıkıca kavriyorum. Bir daha asla onu gözümün önünden ayırmamaya kararlıyım.

Kontağı kapatıyorum ve hep birlikte arabadan inerek hızlı adımlarla eve doğru ilerliyoruz.

“Dağmıklığı için kusura bakma artık.” diyorum Logan'a kapıyı açmak için öne geçerek. “Misafir beklemiyordum.”

Normalin aksine gülümsüyor.

“Ha ha!” diyor düz bir şekilde. “Ayakkabılarımı da çıkarayım mı?”

Mizahi bir karşılık... Bu, beni şaşırtıyor.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde yüzümdeki tebessüm aniden kayboluveriyor. Önümdeki manzara karşısında kalbim duracak gibi oluyor. Sasha, etrafa yayılan kurumuş kanı ve cansız bedeni donmuş bir şekilde orada öylece yatıyor. Birkaç adım ilerisinde Sasha'nın öldürdüğü köle avcısının yere serilmiş donuk cesedi var.

Bir üzerimdeki cekete baktım—bir de onun ceketine—bir elbiselerime baktım—bir de onunkilere—bir kendi botlarıma baktım—bir de onun botlarına—ve kendimi bir garip hissettim. Sanki onun yürüten ikizi gibiyim.

Logan da bunu fark etmiş olacak ki bana bakarak:

“Donunu da almadın değil mi?” diye soruyor.

Şöyle bir yere bakıyorum ve almadığımı hatırlıyorum. Bunu yapmam fazla olurdu.

Başımı sallıyorum.

“Aptal...” diyor.

O söyleyince, haklı olduğunu fark ediyorum. Eski pantolonum ıslak ve soğuk. Üzerime yapışıyor. Hem kendim için olmasa bile Ben'in işine yarayabilir. Bunları görmezden gelmek yazık olur. Neticede, gayet güzel kıyafetler...

O anda, boğuk bir ağlama sesi duyuyorum ve dönüp baktığımda Sasha'nın başında duran Bree'yi görüyorum. Yere çömuş, eski köpeğine bakarken onun yüzünü öylesine acı içinde görmek yüreğimi parçalıyor.

Yanına giderek ona sarılıyorum.

“Tamam, Bree...” diyorum. “Ona daha fazla bakma.”

Alnından öperek başını başka yöne çevirmeye çalışıyorum ama şaşırtıcı bir güçle beni itiyor.

“Hayır!” diye bağılıyor.

İlerleyerek dizleri üzerine çöküyor ve yerde yatmakta olan Sasha'yı kucaklıyor. Kollarını, boynuna doluyor ve onu kendine doğru çekerek başından öpüyor.

Logan ile birbirimize bakıyoruz. İkimiz de ne yapacağımızı bilemiyoruz.

“Zamanımız yok.” diyor Logan. “Onu bırakıp işe koyulmamız gerekiyor.”

Ben de yanına çökerek Sasha'nın başını okşuyorum.

“Her şey iyi olacak, Bree. Sasha şimdi daha güzel bir yerde. Şimdi daha mutlu. Duyuyor musun beni?”

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. Doğrularak derin bir nefes alıyor ve elinin tersi ile göz yaşlarını siliyor.

“Onu bu şekilde bırakamayız.” diyor. “Onu gömmemiz gerek.”

“Gömeceğiz.” diyorum.

“Yapamayız.” diyor Logan. “Toprak tamamen donmuş durumda.”

Ayağa kalkıp şimdiye kadar hiç olmadığı kadar büyük bir sinirle Logan'a bakıyorum. Sinirli oluşum, özellikle haklı olduğunu bilmemden. Bunu düşünmem gerekirdi.

“Peki, ne yapmamızı önerirsin?” diye soruyorum.

“Bu, benim sorunum değil. Ben dışarıyı kolluyor olacağım.”

Logan arkasını dönerek dışarı çıkıyor ve arkasından dış kapıyı çarpıyor.

Bree'ye bakıyorum; hemen bir şeyler düşünmeye çalışıyorum.

“Haklı...” diyorum. “Onu gömmek için zamanımız yok.”

“HAYIR!” diye haykırıyor. “Söz vermiştin. Söz vermiştin!”

Haklı, söz vermiştim. Ama enine boyuna düşünmemiştim. Sasha'yı burada böylece bırakmak beni kahrediyor. Ama kendi canımızı da riske atamam. Hem Sasha da bunu istemezdi.

Bir fikrim var.

“Nehre ne dersin, Bree?”

Dönüp bana bakıyor.

“Onu suya gömsek ne olur? Hani, şerefle ölen askerlere yaptıkları gibi...”

“Ne askerleri?” diye soruyor.

“Askerler denizde öldükleri zaman, onları denize gömerler. Bu, bir çeşit şeref törenidir. Sasha nehri severdi. Eminim orada mutlu olacaktır. Sasha'yı da yanımızda götürerek onu nehre gömebiliriz. Olmaz mı?”

Vereceği cevabı beklerken kalbim hızla atmaya başlıyor. Zamanımız daralıyor ve değer verdiği şeyler konusunda Bree'nin ne denli inatçı olabileceğini de çok iyi biliyorum.

Ama şükür ki kabul ediyor.

“Olur.” diyor. “Ama onu ben taşıyacağım.”

“Ama senin için çok ağır...”

“Onu ben taşımazsam, hiçbir yere gelmiyorum.” diyor elleri belinde, kararlı bakışlarla bana bakarak. Asla ikna olmayacağını gözlerinden görebiliyorum.

“Tamam.” diyorum. “Sen taşı.”

Birlikte Sasha'yı yerden kaldırıyoruz ve ardından işimize yarayabilecek başka bir şey var mı diye şöyle bir evi kolaçan ediyorum. Hızla köle avcısının cesedinin yanına giderek pantolonunu çıkarıyorum. Tam o sırada cebinde bir şey olduğunu fark ediyorum. Büyük ve metal bir şey olduğunu hissedince mutlu bir şaşkınlık alıyor beni. Sustalı bir bıçak çıkıyor cebinden. Elime alır almaz ürperiyorum ve hemen kendi cebime atıveriyorum.

Belki işe yarar şeyler bulurum diye odadan odaya koşarak evin kalanını da hızla gözden geçiriyorum. Birkaç eski çuval buluyorum ve hepsini alıyorum. Birini açıp içine Bree'nin en sevdiği *The Giving Tree* kitabını ve benim *Lord of the Flies* kopyamı koyuyorum. Dolaplardan birine giderek içindeki tüm mum ve kibritleri alıp, onları da çuvala atıyorum.

Mutfaktan girip garajdan çıkıyorum. Köle avcılarını evi bastığında tüm kapılar kapı olmaktan çıkmıştı zaten. Garajın arka tarafına bakmaya zamanları olmamıştır diye umut ediyorum. Çünkü orada alet kutusu vardı. Duvardaki bir girintiye iyice saklamıştım onu. Hemen arka tarafa koşup onun hala orada olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Ağır olduğu için tüm kutuyu taşımak zor. Bu yüzden, hemen içine dalarak işe yarar ne var diye göz atıyorum. Küçük bir çekiç, tornavida ve küçük bir kutu da çivi alıyorum. Bir de bataryası içinde olan bir fener buluyorum. Deneyince çalıştığını görüyorum. Küçük bir pense takımı ve bir de ingiliz anahtarı olarak kutuyu kapatıyorum ve gitmeye hazırlanıyorum.

Tam çıkmak üzereyken, yukarıda, duvarın üstünde gözüme bir şey takılıyor. Bir kancaya asılı, düzgünce toplanmış büyük bir çelik halat... Bunu tamamen unutmuştum. Yıllar önce, babam bunu alıp, biz eğlenelim diye iki ağaç arasına bağlamıştı. Bir kereye mahsus bununla oynamıştık ama sonra bir daha oynamamıştık. Babam da alıp garaja asmıştı. Şimdi ona bakınca, değerli olabileceğini düşünüyorum. Alet tezgahına çıkıp uzanıyorum ve onu bir omuzuma, çuvalları diğer omuzuma atıp çıkıyorum.

Hızla garajdan ayrılıp eve geri dönüyorum. Bree, Sasha'yı kucığına almış ona bakar bir vaziyette orada öylece duruyor.

“Hazırım.” diyor.

Hızla ön kapıdan çıkıyoruz. Logan dönüp Sasha'yı görünce başını sallıyor.

“Onu nereye götürüyorsunuz?” diye soruyor.

“Nehre...” diyorum.

Olmaz dercesine tekrar başını sallıyor.

“Zaman daralıyor.” diyor. “Geri dönmemiz için son 15 dakikanız var. Yiyecekler nerede?”

“Burada değil.” diyorum. “Daha yukarıda, benim bulduğum kulübeye çıkmamız gerek. 15 dakika içinde halledebiliriz.”

Bree ile birlikte kamyonete doğru yürüyorum ve çelik halatla çuvalları kamyonetin arkasına atıyorum. Yiyecek taşımakta işe yarar diye boş çuvalları da yanıma alıyorum.

“O halat ne?” diye soruyor Logan arkamızdan gelerek. “Ona ihtiyacımız yok.”

“Asla bilemezsin.” diyorum.

Dönüp, hala gözlerini Sasha'dan ayırmayan Bree'nin omuzundan tutarak onu karşı dağa doğru çeviriyorum.

“Hadi gidelim!” diyorum Logan'a.

Gönülsüz bir edayla dönüp peşimizden dağa doğru tırmanıyor.

Üçümüz de istikrarlı bir şekilde tırmanmaya devam ediyoruz. Rüzgar gittikçe şiddetini artırıyor ve yukarı çıktıkça hava daha çok serinlemeye başlıyor. Endişe dolu gözlerle gökyüzüne bakıyorum. Düşündüğümde daha hızlı kararıyor hava. Logan'ın haklı olduğunu biliyorum. Gece çökmeden nehre geri dönmeliyiz. Ama burada güneşin batışını görünce endişem iyice artıyor. Yine de, o yiyecekleri kesin ele geçirmemiz gerektiği düşüncesindeyim.

Üçümüz birlikte dağa doğru zorlu adımlarla ilerlemeye devam ediyoruz ve nihayet zirveye varmayı başarıyoruz. Sert bir rüzgar vuruyor yüzüme. Her geçen dakika hava daha çok kararmaya ve soğumaya başlıyor.

Kulübeye doğru kendi adımlarımı takip ederek ilerliyorum. Kar, burada oldukça kalın. Sanki yürüdükçe botlarımı parçalıyor gibi hissediyorum. Nihayet kulübeyi görüyorum. Her zamanki gibi karla kaplı, iyice saklanmış bir halde duruyor. Hemen gidip o küçük kapısını merakla açıyorum. Logan ve Bree ise arkamda duruyorlar.

“İyi buldun!” diyor Logan ve ilk kez ses tonunda bir övgü hissediyorum. “Çok iyi gizlenmiş. Sevdim. Öyle ki burada kalmayı bile isteyebilirim—tabii, peşimizde köle avcıları olmasaydı ve yeterince yiyeceğimiz olsaydı.”

“Aynen...” diyorum, küçük kulübeye yavaştan girerek.

“Çok güzel!” diyor Bree. “Bizim taşınmayı düşündüğümüz ev burası mıydı?”

Ona dönüp baktığımda içim bir kötü oluyor ve başımla dediğini onaylıyorum.

“Belki başka zaman...”

Anlıyor. Köle avcılarını bekleme konusunda da hiç endişeli görünmüyor.

Hızla içeri girip yerdeki ambarın kapağını açıyorum ve dik merdivenlerden aşağı iniyorum. Aşağısı çok karanlık; yolumu, tamamen hislerime güvenerek buluyorum. Dokundukca tıngırdama sesi çıkaran bir cam dizisine denk geliyorum. Kavanozlar... Hiç zaman harcamıyorum. Yanımda getirdiğim çuvallara mümkün olduğunca ve hızlı bir şekilde kavanozlardan koyuyorum. Çuvallar o kadar ağırlaşıyor ki, zorla dışarı çıkarabiliyorum. Ama o sırada aklıma ahududu reçeli, böğürtlen reçeli, turşular ve salatalıkların da orada olduğu geliyor. Çuvala sığıldığı kadarıyla her şeyi alıp yukarıya, Logan'a veriyorum. Sonrasında da üç çuval daha dolduruyorum.

Bir tarafta ne var ne yok öylece alıyorum.

“Yeter...” diyor Logan. “Fazlasını taşıyamayız. Hava iyice kararıyor. Gitmemiz gerek.”

Artık, Logan'ın sesinde daha çok saygı emaresi var. Belli ki bulduğum zuladan bir hayli etkilenmiş ve buraya gelmemizin ne denli gerekli olduğunu o da nihayet anlamış.

Aşağı doğru eğilerek yardım için bana elini uzatıyor ama onun yardımına ihtiyaç duymadan kendi başıma hızla yukarı çıkıyorum. Az önceki davranışı için hala ona kırgınlık var içimde.

Yukarı çıkar çıkmaz iki ağır çuvalı sırtlanıyorum. Kalanları da Logan alıyor. Üçümüz birlikte hızla kulübeden çıkıyoruz ve sarp yoldan aşağı kendi ayak izlerimizi takip ederek inmeye başlıyoruz. Dakikalar sonra, kamyoneti bıraktığımız yere varıyoruz. Her şeyin hala yerli yerinde olması içimi rahatlatıyor. Şöyle bir ufku kontrol ediyorum, dağda ya da vadide her hangi bir hareketlilik görünmüyor.

Tekrardan kamyonete biniyoruz. Konağı çeviriyorum. Çalıştığı için mutluyum. Yoldan aşağı doğru gitmeye başlıyoruz. Yiyecekleri, ihtiyacımız olan aletleri, köpeğimizi.. Her şeyi aldık. Hatta, babamın evine de son kez veda etme şansım oldu. Mutlu hissediyorum. Hemen yanımda oturan Bree'nin de aynı şekilde hissettiğini düşünüyorum. Logan kendi dünyasında kaybolmuş bir şekilde camdan dışarıya bakıyor. Ama bence, verdiğimiz kararın ne denli doğru olduğunu düşünüyor.

*

Dağdan aşağı inerken hiçbir sorunla karşılaşmıyoruz. Öyle ki kamyonetin frenlerinin bu denli iyi tutuyor olması bile beni şaşırtıyor. Çok dik olan bazı yerlerde fren den çok kontrollü kayma gibi geliyor olsak da dakikalar sonra en kötü kısmı geçmeyi başarıyoruz ve nihayet doğruya doğru gitmek

üzere 23 numaralı yola çıkıyoruz. Biraz daha hızlanıyoruz ve uzun bir süre sonra ilk kez bu kadar iyimser bir ruh haline bürünüyorum. Çok değerli aletlerimiz oldu. Üstüne üstlük bize günlerce yetecek yiyeceğimiz de var artık. Botumuza ulaşmak üzere 23 numaralı yoldan aşağı doğru inerken kendimi çok iyi ve ve sanki tüm sıkıntılardan kurtulmuş gibi hissediyorum.

Tam o anda her şey değişiyor.

Birden, nerden çıktığı belirsiz bir adam kendini yolun tam ortasına atarak ellerini sallamaya başlayınca frenlere asılıyorum. Neredeyse 50 metre ötemizde ve ona çarpmamak için frenlere çok sert basınca kamyonet savruluyor.

“SAKIN DURMA!” diye bağıyor Logan. “Sürmeye devam et!” En sert askeri sesini kullanıyor bu emirleri verirken.

Ama onu dinleyemiyorum. Zira, önümde çaresiz, yırtık pantolonlu, üzeri çıplak, soğuktan donmak üzere olan bir adam var. Uzun ve siyah bıyıkları, dağınık saçları, iri ve siyah gözleriyle tam önümüzde duruyor. O kadar zayıf ki sanki günlerdir ağzına lokma sürmemiş. Göğsüne bağlı bir yayı ve okları var. Bizim gibi hayatta kalan biri olduğu çok açık.

Karşımızda durmuş telaşla ellerini sallarken onu ezip geçemem. Onu orada öylece bırakamam da.

Adama çarpmamıza ramak kala ani bir şekilde durmayı başarıyoruz. Sanki gerçekten duracağımızı beklemiyormuşçasına gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde öylece kalakalıyor.

Logan, hiç vakit kaybetmeden tabancasına sarılarak aşağı iniyor ve tabancayı adamın kafasına doğrultuyor.

“GERİ ÇEKİL!” diye bağıyor.

Ben de kamyonetten aşağı iniyorum.

Adam ellerini yavaşça havaya kaldırıyor ve şaşırılmış bir edayla birkaç adım geriliyor.

“Ateş etmeyin!” diye yalvarıyor adam. “Lütfen! Ben de sizin gibiyim! Yardıma ihtiyacım var. Lütfen... Beni burada ölüme terk edemezsiniz. Açlıktan ölüyorum. Günlerdir boğazımdan bir lokma bile geçmedi. Sizinle gelmeme izin verin. Lütfen... *Yalvarıyorum!*”

Konuşurken sesi çatlıyor. Yüzündeki ıstırapı görebiliyorum. Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Kısa süre önce, ben de onun gibiydim. Bu dağlardaki yiyeceklerle hayatta kalmaya çalışıyordum. Şimdi biraz daha iyi bir durumdayım.

“İşte, alın bunu!” diyor adam yayını ve oklarını sırtından çıkararak. “Bunlar sizin olsun! Benden size zarar gelmez!”

“Yavaşça yaklaş.” diyor Logan hala dikkatli ve şüphe eder bir tutumla.

Adam yavaşça yaklaşıyor ve silahını teslim ediyor.

“Brooke, al şunları!” diyor Logan.

İlerleyerek adamın uzattığı yay ve okları alıyorum ve kamyonetin arkasına atıyorum.

“Bakın...” diyor adam hafif bir gülümsemeye. “Tamamen zararsızım. Sadece size katılmak istiyorum. Lütfen... Beni burada ölüme terk edemezsiniz.”

Logan yavaş yavaş sakinleşerek silahını hafifçe indiriyor. Ama gözü hala pür dikkat, adamın üzerinde.

“Kusura bakma.” diyor Logan. “Başka birinin daha sorumluluğunu alamayız.”

“Bekle!” diye bağıyorum Logan'a. “Burada sadece sen yoksun! Tüm kararları da öyle kendi başına alamazsın!” Adama dönüyorum. “İsmin ne?” diye soruyorum. “Nerelisin?”

Çaresiz bakışlarla bana bakıyor.

“İsmin, Rupert.” diyor. “Yaklaşık 2 yıldır burada yaşam mücadelesi veriyorum. Seni ve kız kardeşini daha önce görmüştüm. Köle avcıları kız kardeşini ele geçirdiğinde size yardım etmeye çalışmıştım. O ağacı kesip yola deviren, bendim!”

Bu sözü duyar duymaz kalbim çıkacak gibi oluyor. Bize yardım etmeye çalışan kişi, oymuş. Onu burada yalnız başına bırakamam. Bu doğru olmaz.

“Onu da götürmek zorundayız.” diyorum Logan'a. “Bir kişiden bir şey olmaz.”

“Onu tanımıyorsun.” diye karşılık veriyor Logan. “Ayrıca, yeterli yiyeceğimiz yok.”

“Avlanabilirim!” diyor adam. “Yayım ve oklarım var!”

“O dediğini burada yapman senin için daha iyi!” diyor Logan.

“Lütfen...” diyor Rupert. “Yardım edebilirim. Lütfen... Yiyeceğinizden bir parça bile yemem.”

“Onu da götürüyoruz!” diyorum Logan'a.

“Hayır, götürmüyoruz!” diye karşı çıkıyor. “Bu adamı tanımıyorsun bile! Onunla ilgili en ufak bir şey bilmiyorsun!”

“*Seninle* ilgili de çok fazla bir şey bildiğim söylenemez.” diyorum Logan'a oldukça sinirli bir şekilde. Onun bu denli kuşkucu ve tedbirli olmasından nefret ediyorum. “Yaşamaya hakkı olan bir tek sen değilsin.”

“Onu yanımıza alırsan, hepimizi tehlikeye atmış olursun.” diyor. “Sadece kendini değil, kız kardeşini de...”

“Şu an burada üç kişiyiz!” Bree'nin sesi geliyor.

Dönüp baktığımda, kamyonetten indiğini ve hemen arkamızda durduğunu görüyorum.

“Bu da demokratik olmamız gerektiği anlamına geliyor. Benim de fikrimi almak zorundasınız ve ben, onun bizimle gelmesinden yanayım. Onu burada öylece ölüme terk edemeyiz.”

Logan bezgin bir ifadeyle başını sallıyor. Sanki çenesi kaskatı kesilmişçesine hiçbir söz söylemeden dönüp kamyonete biniyor.

Adam, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor; öyle ki tüm yüzü kırış kırış oluyor.

“Teşekkür ederim.” diye fısıldıyor. “Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

“Fikrini değiştirmeden kamyonete bin yeter.” diyerek kamyonete doğru yöneliyoruz.

Rupert kapıya yanaşınca Logan: “Sen öne oturmuyorsun. Kamyonetin arkasına atla.” diyor.

Ben, bu duruma tam karşı çıkmaya hazırlanıyorum ki Rupert mutlu bir ifadeyle kamyonetin arkasına biniyor. Bree ve ben de binince tekrar yola koyuluyoruz.

Nehre iniş yolumuz tam bir endişeli süreç halini alıyor. İlerledikçe, gökyüzü daha da kararıyor. Gözüm sürekli olarak bulutların ardından kan kırmızı görünen gün batımında. Her geçen saniye, hava daha da soğuyor ve kar, daha da sertleşiyor; bazı yerlerde ise buza dönüşüyor. Bu durum, yolculuğumu daha da zorlu bir hale sokuyor. Yakıt göstergesi gitgide kırmızıya dönerek azalıyor. Sadece 1,5 kilometre civarında yolumuz kalmış olmasına rağmen, her metrede büyük bir mücadele veriyormuşuz gibi hissediyorum. Öte yandan, Logan'ın yeni yolcumuz yüzünden ne denli gergin olduğunu da unutmamak gerek. Aramıza, sadece bir yabancı daha eklendi, yiyeceğimizi paylaşacağımız bir kişi daha...

Bir yandan gaza basıp bir yandan da sessizce kamyonetin nehre kadar devam etmesini, havanın kararmamasını ve karın daha fazla sertleşmemesini diliyorum. Tam, asla varamayacağız diye düşünmeye başlarken, önümüzdeki dönemecin ardından ufku görüyorum. Kamyonetin dayanmasını ümit ederek, nehre doğru giden dar kasaba şeridinde gaza yükleniyorum. Biliyorum ki botumuz, sadece birkaç yüz metre ötede.

Bir dönemeçten daha geçiyoruz ve ileride, botumuzu görünce yüreğime bir rahatlama geliyor. Hala orada, suyun içinde hafif hafif sallanmakta. Gergin bakışlarla gözlerini ufka dikmiş dönüşümüzü bekleyen Ben'i görüyorum.

“İşte bizim bot!” diye haykırıyor Bree heyecan içinde.

Aşağı doğru hızlandıkça, yol daha da bozulmaya başlıyor. Ama başaracağız! İçimdeki tüm gerginlik yerini rahatlamaya bırakıyor.

Fakat, ileriye bakınca, uzakta gördüğüm bir şey tüm bedenimi endişeye salıyor. Gözlerime inanamıyorum. Bunu, Logan da görmüş olmalı.

“Kahretsin!” diye mırıldanıyor.

Ötede, Hudson Nehri üzerinde, büyük, gösterişli ve siyah bir köle avcısı botu hızla bize doğru yaklaşıyor. Bizimkinin iki katı kadar büyüklükte ve kuşkusuz, bizimkinden kat kat donanımlı bir bot... İşin daha da kötüsü, arkasında başka bir bot daha hızla yaklaşıyor.

Logan haklıydı. Düşündüğümden daha da yakınımızdaydılar.

Hemen frenlere asılıyorum ve rıhtıma yaklaşık 10 metre kala ani bir şekilde duruyoruz. Kamyoneti park halinde bırakıp aşağı iniyorum ve bota doğru koşmak için hazırlanıyorum.

Aniden, oldukça ters bir durumla karşılaşyorum. Bir kolun, boğazımı sıkı sıkıya sarmaladığını hissediyorum. Nefesim neredeyse kesilecek gibi oluyor. Ardından, geriye doğru sürükleniyorum. Nefesim iyice kesiliyor, başım dönmeye başlıyor ve neler konusunda hiçbir fikrim yok. Köle avcıları, bizi tuzağa mı düşürdüler?

“Kımıldama.” diyor bir ses kulağıma alçak bir tonda.

Boğazımda keskin ve soğuk bir şey hissediyorum; bir bıçak...

Tam o an neler olduğunu anlıyorum: Rupert... O yabancı... Bana, tuzak kurmuş.

ÜÇ

“SİLAHINI İNDİR!” diye bağıyor Rupert. “HEMEN!”

Logan, elindeki tabancayı beni rehin alan Rupert'a doğrultmuş bir vaziyette birkaç metre ötemizde duruyor. Silahı sabit bir şekilde tutarken bu adamı kafasından vurup vurmama konusunda ölçümler yaptığını görebiliyorum. Vurmak istiyor ama kazara beni vurmaktan korkuyor.

Bu adamı yanımıza almakla ne denli aptalca bir karar verdiğimi şimdi anlıyorum. Logan, başından beri haklıymış. Onu dinlemem gerekirdi. Rupert'in tek amacı, bizi kullanarak tüm ekipman ve yiyeceklerimizi ele geçirmek ve botumuza sahip olmaktır. Kararlı görünüyor. Bir anda, beni kesinlikle öldüreceğini seziyorum. Bundan şüphem yok.

“Ateş et!” diye bağıyorum Logan'a. “Hadi!”

Logan'a güveniyorum—keskin bir nişancıdır kendisi. Ama Rupert beni öylesine sıkı tutuyor ki Logan tereddütte kalıyor. İşte tam o an Logan'ın beni kaybetmekten ne kadar çok korktuğunu fark ediyorum. Beni önemsiyor... Gerçekten önemsiyor.

Logan yavaş yavaş silahını indirerek karın üstüne, yere bırakıyor. Kalbim duracakmış gibi hissediyorum.

“Bırak onu!” diye bağıyor.

“Yiyecekler!” diye karşılık veriyor Rupert, nefesinin sıcaklığını kulağımın dibinde hissediyorum. “O çuvaları da! Hepsini bana getir! Hemen!”

Logan, yavaşça kamyonetin arkasına giderek bagaja uzanıyor ve ağır olan dört çuvalı da alıp adama doğru yürümeye başlıyor.

“Hepsini yere bırak!” diye bağıyor Rupert. “Yavaşça!”

Logan, yavaş bir şekilde çuvaları yere bırakıyor.

Uzaktan, yaklaşan köle avcılarının botlarının sesini duyabiliyorum. Hala inanmıyorum. Ne kadar da aptalmışım! Her şey gözlerimin önünde darma duman oluyor.

Bree kamyonetten iniyor.

“Kardeşimi bırak!” diye bağıyor adama.

Tam o an, olacaklar gözümün önünde film şeridi gibi geçiyor. Neler olacağını tahmin edebiliyorum. Rupert, benim gırtlığımı kestikten sonra Logan'ın silahını alarak Logan'ı ve Bree'yi öldürecek. Ardından, Ben ve Rose'u da... Bizim işimizi bitirdikten sonra ise botumuzu ve yiyeceklerimizi de alıp gidecek.

Beni öldürmesi ayrı ama Bree'yi öldürmesi... İşte buna asla izin veremem.

Aniden, bir şey beliriveriyor zihnimde. Babamın dayanıklılığı ve bana öğrettiği yakın dövüş yöntemleri geliyor gözlerimin önüne. Basınç noktaları, etkisiz hale getirme yöntemleri, farklı durumlarda nasıl kurtulabileceğim, tek bir hamlede bir adamı nasıl ayaklarımın önüne serebileceğim ve elbette, boğazıma dayanan bir bıçaktan nasıl kurtulabileceğim...

Eski reflekslerimi harekete geçirerek vücudumu hazırlıyorum. Dirseğimin iç kısmını 6 santim kadar kaldırıp doğruca adamın karın boşluğuna indiriyorum.

İstediğim noktaya keskin bir vuruş gerçekleştiriyorum. O esnada bıçak, boğazımı çiziyor ve canım acıyor.

Ama, adamın da nefes nefese kaldığını fark ediyorum. Vuruşum işe yarıyor.

Öne doğru bir adım atıp boğazımı tuttuğu kolundan kavıyorum ve bacaklarının arasına ters bir tekme geçiriyorum.

Birkaç adım geriye tökezliyor ve karın üstüne yığılıyor.

Hızlı ve derin nefes alıyorum. Boğazım beni öldürüyor. Logan hemen yerdeki silahını alıyor.

Arkamı dönüp baktığımda, Rupert'ın hızla botumuza doğru koştuğunu görüyorum. Üç büyük adım attıktan sonra botun tam ortasına atlayıyor. Aynı hızla, uzanarak botun rıhtımına bağlı

olan halatını kesiyor. Tüm bunları saniyeler içinde gerçekleştiriyor; bu denli hızlı hareket etmesine inanamıyorum.

Ben, kafası karışmış bir vaziyette, ne yapacağını bilmeden öylece orada duruyor. Öte yandan, Rupert ise hiç tereddüt etmeden hızla Ben'e yaklaşır boş eliyle Ben'in tam suratının ortasına sert bir yumruk indiriyor.

Ben tökezleyip yere düşüyor ve ayağa kalkmasına fırsat kalmadan Rupert onu arkadan yakalayıp boğazına bıçağını dayıyor.

Ben'i kendine kalkan yapmış bir vaziyette dönüp bize bakıyor. Diğer taraftan, Rose korku içinde bir köşeye sinmiş çığlık atıyor. Penelope ise çıldırmaşçasına havlıyor.

“Bana ateş edersen, o da ölür!” diye bağıyor Rupert.

Logan, yerden aldığı silahını Rupert'a yöneltmiş duruyor. Ama onu vurmaya kolay olmayacak. Yaklaşık 15 metre yol alan bot, sağa sola sallanarak rıhtımdan uzaklaşmaya devam ediyor. Logan'ın, Ben'e zarar vermeden onu vurabilmesi için sadece 5 santimlik bir alanı var. Logan tereddüt içinde. Ucunda kendi hayatımız olsa bile Ben'i öldürme riskini almak istemediğini açıkça görebiliyorum. Onu da kurtarmak istiyor.

“Anahtarlar!” diye bağıyor Rupert, Ben'e.

Ben, kendince, en azından bir şeyi doğru yaptı, Rupert'ın bota doğru geldiğini görünce anahtarları bir yere saklamış olmalı. Akıllıca...

Birden köle avcılarının uzaktan daha da yaklaştıklarını görüyorum; botlarının motor sesleri giderek daha da artıyor. İçimeki endişe ve çaresizlik duygusu iyice artıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Botumuz, binemeyeceğimiz kadar rıhtımdan uzaklaştı—hoş, binsek bile Rupert, o süreç zarfında Ben'i öldürür.

Penelope havlayarak Rose'ın kucagından atlıyor ve koşarak dişlerini Rupert'ın baldırına geçiriyor.

Çığlık çığlığa kalan Rupert, bir anlığına Ben'i bırakıyor.

Birden, bir silah sesi duyuluyor. Logan, hiç vakit kaybetmeden eline geçen fırsatı değerlendiriyor.

İki kaşının ortasına, tam isabet! Kurşun beynine girerken Rupert, bir anlığına gözleri sonuna kadar açık bir şekilde bize bakıyor. Ardından, sendeleyerek, sanki oturmuşçasına, geriye doğru, suya düşüyor.

Son.

“Botu tekrar rıhtıma yanaştır!” diye bağıyor Logan, Ben'e. “HEMEN!”

Ben, hala olayın şokunda, kendisine söyleneni yapıyor. Cebinden anahtarları çıkararak botu çalıştırıyor ve rıhtıma doğru yanaşır. Yiyecek çuvallarının ikisini ben alıyorum. Geri kalanını ise Logan alıyor ve bot rıhtıma yanaşır yanaşmaz, çuvalları hemen bota yüklüyoruz. Bree'yi tutup bota çıkarıyorum ve ardından koşarak kamyonete gidiyorum. Logan diğer malzemeleri alırken ben de Sasha'yı kucaklıyorum. O esnada, aklıma Rupert'ın yay ve okları geliyor ve hemen kamyonetin arkasına koşuyorum. Her şeyi bota yükledikten sonra ben de biniyorum ve rıhtımdan uzaklaşmaya başlıyoruz. Dümene Logan geçiyor ve son sürat gaza basıyor. Küçük kanala doğru yöneliyoruz.

Yaklaşık birkaç yüz metre mesafede olan Hudson Nehri'nin girişine doğru hızla yol alıyoruz. Ufuktan, köle avcılarının gösterişli, siyah ve korkutucu botlarının hızla bize doğru geldiğini görüyoruz. Aramızda belki de sadece 800 metre var. Oldukça kritik bir durumdayız. Kanaldan kıl payı geçmeyi başaracakmışız, peşimizdeki köle avcılarından kıl payı kurtulabilecekmişiz gibi görünüyor. Çünkü hemen arkamızdalar.

Hava kararırken Hudson Nehri'ne çıkıyoruz ve köle avcıları da tam gaz peşimizden geliyorlar. Yaklaşık birkaç yüz metre gerideler. Aramızdaki mesafe hızla daralıyor. Onların arkasında ise, her ne kadar hala bir kilometre kadar uzakta olsa da, diğer bot görünüyor.

Biraz nefes alacak zamanımız olsa, Logan'ın bana dönüp "*Söylemişim!*" diyeceğine eminim. Hoş haklı da...

Ben bu düşünceler içinde dolanırken aniden silah sesleri duyulmaya başlıyor. Mermiler resmen üzerimize yağıyor. Bir tanesi bota çarparak hasar veriyor. Rose ve Bree çığlık içinde...

“Eğilin!” diye bağıyorum.

Rose ve Bree'yi tuttuğum gibi hemen yere yatırıyorum. Logan hiç oralı olmadan botu sürmeye devam ediyor. Biraz sarsılsa da kontrolü kaybetmiyor. Dümeni kontrol ederken kurşunlardan korunmak için hafifçe yere çömeliyor. Aynı zamanda, oluşmaya başlayan buz kütlelerinden de kaçınmaya çalışıyor.

Botun arka tarafında dizlerimin üzerine çöküyorum. Sadece, gerektiği kadar başımı kaldırarak askeri usulde silahımla nişan alır pozisyona geçiyorum. Bizi takip eden botun dümenindeki adama nişan alıp birkaç el ateş ediyorum.

Hiçbirini tutturamasam da atışlarım en azından botlarının sarsılmasına neden oluyor.

“Dümeni al!” diye bağıyor Logan, Ben'e.

Ben, hiç düşünmeden denileni yapıyor. Hızla gidip dümenin başına geçiyor. Bu esnada, bot sarsılıyor.

Logan, dümeni devreder etmez hızla gelip hemen yanıma çöküyor.

Ateş etmeye başlıyor. Atışları arkamızdaki botu sıyrıp geçiyor. Bu arada, onlar da bize ateş ederek karşılık veriyorlar. Mermilerden biri çok az bir farkla başımı sıyrıyor. Hızla arayı kapatıyorlar.

Köle avcılarının atışlarından biri botumuzun arka tarafında büyük hasara neden oluyor.

“Yakıt depomuzu vurmaya çalışıyorlar!” diye bağıyor Logan. “Sen de onlarınkine nişan al!”

“Nerede?” diye bağıyorum motorların ve havada uçuşan mermilerin gürültüsü içinde.

“Botlarının arkasında, sol tarafta!” diye bağıyor.

“Vurabileceğimi sanmıyorum!” diyorum. “En azından bize doğru gelirlerken!”

O an aklıma bir fikir geliyor.

“Ben!” diye bağıyorum. “Onların dönüş yapmalarını sağla! Yakıt depolarını vurmamız gerek!”

Daha sözlerimi tamamlama fırsat vermeden Ben, dümeni sert bir şekilde çeviriyor. Öyle ki, bu dönüşün şiddetiyle yana doğru savruluyorum.

Köle avcıları da bizi takip etmek üzere dönüyorlar; bu dönüşleri, botlarını yandan görmemizi sağlıyor.

Logan'la hemen dizlerimizin üzerine çöküp ateş etmeye başlıyoruz.

İlk başta, atışlarımız iskalıyor.

Hadi! Hadi!

Babam aklıma geliyor. Bileğimi sabit tutup derin bir nefes alıyorum ve bir kez daha ateş ediyorum.

Şans eseri atışım tam isabet oluyor.

Köle avcılarının botu aniden havaya uçuyor. Alevler içinde kalan bottaki yarım düzine köle avcısı kontrolden çıkan botun içinde feryatlara boğuluyorlar. Saniyeler geçmeden bot sahil şeridinde çakılıyor.

Ve başka bir patlama daha! Botları hızla batıyor. Eğer hayatta kalan varsa, büyük ihtimalle onlar da Hudson'da boğularak can verecekler.

Ben, tekrardan akıntıya doğru yönelerek dümdüz gitmeye devam ediyor. Yavaş yavaş başımı kaldırıp derin bir nefes alıyorum. Hala inanmakta güçlük çekiyorum. Onları öldürdük!

“İyi atıştı!” diyor Logan.

Ama zafer sarhoşluğuna kapılmanın zamanı değil. Ufukta hala hızla bize doğru yaklaşan bir bot var. İkinci kez bu kadar şanslı olacağımızı düşünmüyorum.

“Cephanem bitti.” diyorum.

“Benimki de neredeyse bitmek üzere.” diye karşılık veriyor Logan.

“Diğer botla çatışmaya giremeyiz.” diyorum. “Onlardan kaçacak kadar hızlı da değiliz.”

“Önerin ne?” diye soruyor.

“Saklanmak zorundayız.”

Ben'e dönüyoruz.

“Bize bir sığınak bul. Hemen! Arkamızdaki bontan saklanmak zorundayız. HEMEN!”

Ben, hemen gaza basıyor. Ben de yanına giderek saklanabileceğimiz bir yer var mı diye etrafa göz gezdiriyorum. Bir ihtimal, şayet şansımız yaver giderse, bizi fark etmeden hızla geçip giderler.

Belki de, öyle olmaz...

DÖRT

Çaresizlik içinde etrafa göz gezdiriyoruz. Sonra nihayet, sağ tarafta dar bir girinti çarpıyor gözümüze. Sonu, eski bir bot terminalinin harabelerine varıyor.

“İşte, sağ tarafta!” diyorum Ben'e.

“Ya bizi görürlerse?” diye soruyor. “Hiçbir çıkış yolu yok. Kapana kısılmış olacağız. Bizi öldürecekler.”

“Yine de denemek zorundayız.” diyorum.

Ben, iyice gaza basarak bulduğumuz girintiden içeri doğru sert bir dönüş yapıyor. Eski, harabe bir ardiyenin dar ve yıkık girişinden hızla geçiyoruz. Geçer geçmez Ben, motoru durdurarak sol tarafa dönüyor ve bizi sahil şeridinin arka tarafına gizliyor. Ay ışığı altında bıraktığımız dümen suyu izlerini gözlemliyorum ve köle avcıları gelene kadar durulması için dua ediyorum. Bu sayede bizi fark etmeden geçip gitsinler diye...

Hepimiz, hafifce sallanan botun içinde endişeli bir sessizlikle oturmuş, etrafı gözetliyor ve bekliyoruz. Köle avcılarının motor sesleri gitgide yükseliyor. Bense nefesimi tutmuş bekliyorum.

Lütfen Tanrım! Bizi fark etmeden geçip gitsinler!

Saniyeler saatlere dönüşüyor.

Sonunda, biraz bile yavaşlamadan bizim olduğumuz yeri vurup geçiyorlar.

Motor sesleri iyice kaybolana kadar yaklaşık 10 saniye daha soluksuz bekliyorum; geri dönmemeleri için dua ediyorum.

Dönmüyorlar. Planımız işe yarıyor.

*

Botun içinde, kaskatı kesilmiş, birbirimize sarılır vaziyette duralı yaklaşık 1 saat geçiyor. Fark edilme korkusuyla neredeyse kıvılcıkmıyoruz bile. Ama köle avcılarının botları gittiğinden beri ne bir ses ne de bir hareketlilik var. Nereye gittiklerini merak ediyorum. Acaba hala bizi takip ettiklerini sanarak karanlığın içinde Hudson Nehri boyunca kuzeye doğru gitmeye devam mı ediyorlar? Yoksa bir şeyler olduğunu sezerek geri dönmüş her yerde didik didik bizi mi arıyorlar? Elimde olmadan sanki her an geri döneceklermiş gibi hissediyorum.

Ama botun içinde gerneşmeme bakılırsa gitgide daha rahat hissetmeye ve gardımızı düşürmeye başlıyoruz. Saklandığımız yer çok iyi. İç kısım tamamen harabe yapılarla dolu. Geri dönseler bile, köle avcılarının bizi bulabileceklerini pek de sanmıyorum.

Oturmaktan bacaklarım ve ayaklarım uyuşmuş vaziyette. Gittikçe soğuyan hava yüzünden gerçekten donuyorum. Bree ve Rose'un da soğuktan dişlerinin birbirine vurduğunu görebiliyorum. Keşke yanımda onlara verebilecek battaniye benzeri bir şeyler ya da sıcak bir şeyler olsaydı. Hem ısınmak için hem de birbirimizi görebilmemiz ve bu sayede, birbirimize teselli olabilmemiz için ateş yakabilmeyi ne kadar da isterdim. Ama böyle bir şeyin imkansız olduğunu biliyorum. Zira, bu çok riskli olurdu.

Ben'in kıvrılmış bir halde titreyerek oturduğunu görüyorum. O sırada evden aldığım pantolon geliyor aklıma. Birden ayağa kalkıyorum ve kalkmamla bot da sallanıyor. Çuvallara doğru gidip pantolonu çıkarıyorum ve Ben'e fırlatıyorum.

Göğsüne gelen pantolonu görünce şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

“Sanırım sana olur.” diyorum. “Bir dene...”

Ben, her tarafı deliklerle dolu, oldukça dar ve nemli pantolonu giyinmek için yavaşça eğilerek botlarını çıkarıyor ve deri pantolonu, kendi kot pantolonunun üstüne çekiyor. Köle avcısının askeri

pantolonu Ben'in üzerinde çok komik duruyor ama tahmin ettiğim gibi, tam onun bedenine göre. Hiçbir şey söylemeden fermuarı çekiyor. Gözlerindeki minnettarlığı görebiliyorum.

Logan'ın dönmüş bana bakmakta olduğunu fark ediyorum. Sanki Ben'le olan arkadaşlığımızı kıskanıyormuş gibi bir his doluyor içime. Ben, Penn İstasyonu'ndayken beni arkadan gelip öptüğü o andan beri Logan böyle davranıyor. Bu garip durum için yapabileceğim bir şey yok. İkisini de farklı şekilde seviyorum. Hayatımda, birbirine bu denli zıt iki insanla karşılaşmamıştım. Ama nedendir bilmem, bir o kadar da birbirlerine benziyorlar.

Kucağında Penelope'la, Rose'a sarılmış, hala titremekte olan Bree'nin yanına gidiyorum. Hemen yanı başına oturup ona sarılıyorum ve onu alnından öpüyorum. Başını omuzuma yaslıyor.

“Geçti, Bree...” diyorum.

“Acıktım..” diyor yumuşak bir ses tonuyla.

“Ben de!” diye araya giriyor Rose.

Penelope ise hafifce hırılıyor, onun da acıktığını anlıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en zeki köpek. Ayrıca, titremesine rağmen oldukça cesur bir hayvan. Rupert'ı ısırıldığı zaman gözlerime inanmamıştım. Onun bu cesareti olmasaydı, şimdi böyle sağ salım burada olmayabilirdik. Uzanıp başını okşuyorum ve o da karşılık olarak benim avucumu yalıyor.

Yemek konusu açılınca, bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Zira, ben de uzun süredir açlığımı bastırmaya çalışıyordum.

“Haklısınız!” diyorum. “Hadi bir şeyler yiyelim!”

Umut ve beklenti dolu bakışlarla bana bakıyorlar. Ayağa kalkıp çuvalların yanına gidiyorum ve birinin içinden iki büyük kavanoz ahududu reçeli çıkararak kapaklarını açıp Bree'ye uzatıyorum.

“Siz bunu birlikte paylaşın.” diyorum. “Diğerini de biz üçümüz paylaşacağız.”

Diğer kavanozu da açıp Logan'a veriyorum. Logan, parmağını kavanoza daldırarak büyük bir miktarda reçel alıyor ve ağzına atıyor. Memnuniyet içinde derin bir nefes alıyor—o da bayağı acıkmış olmalı.

Ardından, kavanozu Ben'e uzatıyorum. O da aynı şekilde parmağını daldırarak reçelden yiyor ve ardından yeme sırası bana geliyor. Ben de büyük bir miktarı ağzıma koyuyorum. Ahududunun şekerli tadı ağzıma yayılıyor. Belki de hayatımda yediğim en lezzetli şey budur! Normal bir yemek olmasa bile, o an, sanki yemekmiş gibi geliyor bize.

Yemekten sorumlu kişi benim anlaşılın. Yerimden kalkarak geriye kalan kurabiyelerimizden kendim de dahil olmak üzere herkese birer tane veriyorum. Dönüp baktığımda, Bree ve Rose'un her lokmada reçeli mutluluk içinde yediklerini görüyorum. Bu arada, Penelope'a da veriyorlar tabii. O da çılgıncasına parmaklarını yalıyor. Zavallı şey, o da en az bizim kadar acıkmış olmalı.

“Geri dönecekler, biliyorsun.” diye kendinden emin bir ses geliyor arkamdan.

Dönüp baktığımda, arkada oturmuş silahını temizlerken bana bakan Logan'ı görüyorum.

“Farkındasın değil mi?” diye iyice vurguluyor. “Şu an burada onlar için çok kolay bir hedefiz.”

“Ne öneriyorsun?” diye soruyorum.

Omuzlarını silkerek hayal kırıklığı içinde uzaklara bakıyor.

“Asla durmamalıydık. Benim dediğim gibi ilerlemeye devam etmeliydik.”

“Artık bunlar için çok geç...” diye karşılık veriyorum sinirli bir edayla. “Şikayet etmeyi bırak.”

Her seferinde gösterdiği olumsuzluk ve kasvetten yorulmaya başlıyorum artık. Aramızdaki bu güç mücadelesinden yoruluyorum. Onun yanımda olmasından mutlu olduğum kadar nefret de ediyorum.

“İyi denilebilecek hiçbir seçeneğimiz yok.” diyor. “Şayet bu gece nehir yolundan yukarı doğru gitmeye devam edersek, onlarla karşılaşabiliriz. Botumuz harap olabilir, bir buz kütesine çarpabiliriz; ya da daha farklı bir şeyle karşılaşabiliriz. En kötü ihtimalle, köle avcıları tarafından yakalanırız. Şayet sabah çıkarsak yola, gün ışığında bizi rahatça görebilirler. Yola çıkabiliriz ama bir yerlerde bizi bekliyor olabilirler.”

“O halde, yarın sabah çikalım yola.” diyorum. “Gün ışımadan... Onlar dönüp güneye doğru gitmişlerse biz de kuzeye doğru yol alırız.”

“Ya öyle yapmamışlarsa?” diye soruyor.

“Daha iyi bir fikrin var mı? Daha fazla şehire girmek yerine, hemen şehirden çıkmamız gerek. Ayrıca, Kanada kuzey tarafta değil mi?”

Dönüp başka tarafa bakıyor ve iç geçiriyor.

“Burada kalabiliriz.” diyor. “Birkaç gün bekleyip, onları atlattığımızdan emin oluncaya kadar en azından...”

“Bu havada mı? Şayet sığınacak bir yer bulamazsak, donarak öleceğiz. Hem, yiyeceğimiz de o kadar süre dayanmaz. Burada kalamayız. İlerlemeye devam etmeliyiz.”

“Vay, demek şimdi de ilerlemek istiyorsun...” diyor.

Dönüp dik dik yüzüne bakıyorum. Gerçekten, iyice sinirlerime dokunmaya başlıyor.

“Peki...” diyor. “Şafakta yola çikalım. Bu arada, eğer geceyi burada geçireceksek, bir an olsun gardımızı düşürmememiz gerek. Dönüşümlü olarak nöbet tutalım. Önce ben turarım, sonra sen ve ardından da Ben... Şimdi siz gidip uyuyun. Hiçbirimiz uyumadık. Uykuya da ihtiyacımız var. Kabul mü?” diye soruyor Ben’e ve bana bakarak.

“Kabul!” diyorum. Dedikleri doğru..

Ben cevap vermiyor; kendi dünyasında kaybolmuşçasına öylece durmuş bakıyor.

“Hey!” diye bağıyor Logan sert bir şekilde ve ayağına hafifçe vuruyor. “Sana diyorum! *Kabul mü?*”

Ben, yavaşça dönüp ona bakıyor boş bir ifadeyle ve kafasıyla onaylıyor. Ama konuşulanları gerçekten anlayıp anlamadığından pek de emin değilim. Ben için üzülüyorum. Sanki ruhu tamamen başka bir yerde gibi... Erkek kardeşine olanlardan ötürü üzüntü ve suçluluk duygusu içinde olduğu açıkça görünüyor. Neler hissettiğini anlamama imkan yok.

“Güzel!” diyor Logan. Mermilerini kontrol ediyor, silahını hazırlıyor ve bottan atlayıp arka tarafımızdaki iskeleye iniyor. Bot sallanıyor ama kıyıdan uzaklaşmıyor. Logan iskeleye inip etrafı kolaçan ediyor. Ardından, tahtadan bir yere oturarak, kucağında silahı, kararar gökyüzüne bakıyor.

Ben de Bree'nin yanına oturup ona sarılıyorum. Rose da yanıma yanaşıyor, diğer kolumla da ona sarılıyorum.

“Güzelce dinlenin. Yarın, uzun bir yol bizi bekliyor.” diyorum. Öte yandan içimden, acaba bu gece karadaki son gecemiz mi olacak diye düşünüyorum. Hatta, acaba yarın olacak mı diye...

“Sasha'yı gömmeden uyumam.” diyor Bree.

Sasha... Neredeyse unutmuştum.

Botun diğer ucunda, donmuş cesediyle uzanan köpeğimize bakıyorum. Onu buraya getirdiğimize hala inanamıyorum. Bree, gerçekten sadık bir sahip!

Bree ayağa kalkıp botun sessizce diğer ucuna gidiyor ve Sasha'nın yanbaşında duruyor. Yere çömelerek Sasha'nın başını okşuyor. Ay ışığı altında gözleri doluyor.

Ben de gidip yanına çömeliyorum. Bizi koruduğu için sonsuza kadar minnettar kalacağım başını ben de son kez okşuyorum.

“Onu gömmene yardım edebilir miyim?” diye soruyorum.

Bree, gözünden dökülen yaşlarla birlikte, başıyla bana onay veriyor.

Birlikte Sasha'yı yerden kaldırıp botun yan tarafına doğru götürüyoruz. İkimizde onu sanki hiç bırakmak istemiyormuşuz gibi sımsıkı tutuyoruz... Aşağıda hafif hafif dalgalanan Hudson Nehri'nin dondurucu ve karanlık sularına bakıyorum.

“Söylemek istediğin bir şey var mı?” diye soruyorum. “Onu yolcu etmeden önce...”

Bree ağlayarak yere bakıyor. Ay ışığı, Bree'nin yüzüne vuruyor. Tıpkı bir melek gibi görünüyor.

“Çok iyi bir köpekti. Benim hayatımı kurtardı. Umarım, artık çok mutlu olacağı bir yere gider ve umarım, onu bir daha görebilirim.” diyor, üzüntüden ara ara kesilen ses tonuyla.

Bottan aşığı iyice uzanarak Sasha'yı yavaşça suyun içine bırakıyoruz. Suya giren vücudu küçük bir sıçrama oluşturuyor. Bir iki saniye su yüzünde kalan bedeni yavaşça suya gömülmeye başlıyor. Hudson Nehri'nin akıntısı o kadar güçlü ki onu çok geçmeden açıklara doğru sürüklüyor. Ay ışığı altında yavaş yavaş uzaklaşan, çoğu suya gömülü olan Sasha'nın cansız bedenini izliyoruz. Kalbimin sızladığını hissediyorum. Bana, Bree'yi neredeyse sonsuza dek kaybedeceğim o anı ve ardından, tıpkı Sasha gibi, Hudson Nehri'ne sürüklenişimizi hatırlatıyor.

*

Aradan kaç saat geçti bilmiyorum ama gecenin bir yarısı... Botun bir köşesinde Bree ve Rose'a sarılmış bir vaziyette düşünüyorum. Uyku tutmuyor. Sasha'yı yolcu ettiğimizden beri hiç kimse tek bir kelime etmedi. Hepimiz öylece bir köşede sağır eden bir sessizlikle oturuyoruz. Sadece sağa sola sallanan botun çıkardığı ses var. Bizden birkaç adım ileride oturan Ben de kendi düşünce dünyasında kaybolmuş durumda. Bir diriden çok bir ölüyü anımsatıyor; bazen ona baktığımda, sanki yürüyen bir hayaletle bakıyormuşum gibi hissediyorum. Çok tuhaf, aynı yerde birlikte oturuyoruz ama birbirimizden dünyalar kadar uzağız.

İlk nöbet görevini üstlenen Logan ise yaklaşık 10 metre ileride, elinde silahıyla pür dikkat etrafi izlemekte. Onu bir asker gibi hayal edebiliyorum. İlk nöbeti alarak bizi koruduğı için ona minnettarım. Yorgunum, tüm kemiklerim ağrıyor. Bu nedenle, nöbet sırasının bana gelmesini hiç istemiyorum. Dinlenmek için uyumam gerektiğinin farkındayım ama uyuyamıyorum. Bree kollarımda, öylece uzanmış durumdayım fakat aklımdan bin bir düşünce geçiyor.

Dünyanın ne denli, ne denli çılgın bir hal aldığını düşünüyorum. Tüm bunların gerçek olduğuna neredeyse inanamıyorum. Sanki, asla sonu olmayan bir kabus gibi... Kendimi ne zaman güvende hissetsem, yeni bir şeyler oluyor. Olanları düşününce, Rupert'ın beni rehin aldığında ölmekten kıl payı kurtulmayı başarmış olduğuma inanamıyorum. Ona acıyıp, bizimle gelmesine izin vermekle tam bir budalalık ettim! Neden o şeyleri yaptığını anlayamıyorum. Ne elde etmeyi bekliyordu? Tek başına yiyeceklere sahip olmak için hepimizi öldürüp botla ortadan kaybolmayı düşünecek kadar çaresiz miydi? Başarsaydı, nereye gidecekti? Yoksa tüm bunların aksine, sadece şeytan ruhlu biri miydi? Belki de bir piskopat? Ya da yıllarca açlıktan ve soğuktan kalmaktan kafayı sıyırılmış 'iyi' bir adam?

En sonuncusuna, özünde iyi biri olduğuna ama şartlar yüzünden o hale geldiğine inanmak istiyorum. Öyle umuyorum. Ama artık bunu öğrenmek imkansız.

Gözlerimi kapattığımda, ölümün eşğine geldiğim o an geliyor gözlerimin önüne ve o bıçağın metal soğukluğunu hissediyorum boğazımda. Bir daha asla kimseye güvenmeyeceğim. Kimse için durmayacağım. Kimseye inanmayacağım. Artık sadece bizim; Bree, Rose, ben ve diğerlerinin, hayatta kalmamıza odaklanacağım. Artık kimseye şans vermek yok. Başka risk almak yok. Bu, duygusuz olmam anlamına bile gelse, artık umrumda değil.

Başımıza gelenleri düşündüğümde, Hudson Nehri üzerinde geçirdiğimiz her saatin bir ölüm kalım mücadelesi içinde geçtiğini fark ediyorum. Kanada'ya kadar nasıl gitmeyi başaracağımızı aklım almıyor bile. Önümüzdeki birkaç gün hayatta kalmayı başarırız, birkaç kilometre daha ilerlemeyi başarırız şükredeceğim resmen. Zira, şansımızın çok da yüksek olmadığının farkındayım. Birlikte son gecemiz olması korkusuyla, Bree'ye daha sıkı sarılıyorum. Öleceksek eğer, en azından, köle ya da tutsak olarak değil, ayaklarımızın üzerinde, sonuna kadar mücadele ederek öleceğiz.

“Çok korkutucuydu.” diyor Bree.

Karanlıkta aniden çıkan sesi beni ürkütüyor. Öylesine yumuşak bir ses tonuyla söylüyor ki konuşup konuşmadığından emin olamıyorum. Saatlerdir tek bir kelime bile etmemişti. Bu yüzden, uyuduğumu sanıyordum.

Dönüp yüzüne baktığımda, hala korkunun barındığı gözleriyle bana baktığını görüyorum.

“Korkutucu olan neydi Bree?”

Konuşmadan önce başını sallayıp birkaç saniye duraksıyor. Olanları hatırladığını anlıyorum.

“Beni yakaladılar. Tamamen tek başıyım. Ardından, beni bir otobüse bindirdiler ve oradan da bir bota. Hepimiz birbirimize zincirliydik. Çok soğuktu. Hepimiz korku içindeydik. Beni alıp o eve götürdüler. Gördüklerimi söylesem inanamazsın. Diğer kızlara yaptıklarını... Hala çığlıkları kulağımda. Tüm bunları aklımdan çıkaramıyorum.”

Dudakları titriyor ve ağlamaya başlıyor.

Resmen yüreğimin parçalandığını hissediyorum. Yaşadıklarını hayal bile edemiyorum. Onun artık bunları düşünmesini istemiyorum. Sonsuza kadar silinmeyecek bir yara aldı; benim yüzümden...

Sıkıca sarılıp alnından öpüyorum.

“Şştt...” diye fısıldıyorum. “Geçti.. Hepsi geride kaldı. Düşünme bunları artık.”

Ne dersem diyeyim ağlamaya devam ediyor.

Bree, başını iyice göğsüme yaslıyor. O ağladıkça ben onu elimle teskin etmeye çalışıyorum.

“Çok özür dilerim tatlım...” diyorum. “Çok, çok özür dilerim.”

Keşke tüm bunları ondan alabilsem, ona unutturabilsem. Ama yapamam. Artık tüm bunlar, onun bir parçası. Onu daima korumak istiyordum, her şeyden korumak istiyordum. Ama şimdi, yüreği korkularla dolu çarpıyor.

Onu teskin etmeye çalışırken keşke şimdi burada değil de başka yerde olsaydık diye geçiriyorum içimden. Keşke her şey eskisi gibi olsa. Geçmişteki gibi... Dünyanın, güzel olduğu zamanlardaki gibi... Ailemle birlikte olduğumuz zamanlardaki gibi... Ama bu imkansız. Şimdi, buradayız.

Ve içimde, her şeyin daha da kötüye gideceği yönünde bir his var.

*

Uyandığımda sabah olduğunu fark ediyorum. Zamanın nasıl bu kadar çabuk geçtiğini ya da nasıl bu kadar uyuduğumu anlamıyorum. Botun içinde şöyle bir çevreme bakınca şaşırıyorum. Neler olduğunu anlamıyorum. Botumuz hareket halinde. Bu koca Hudson Nehri'nin ortasında yol almaktayız. Botun içinde sadece Bree ve ben varız. Diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyorum. Buraya nasıl geldiğimizi anlamıyorum.

İkimiz de botun ucundan ufka bakıyoruz. Peşimizde hızla bize doğru gelen köle avcılarının botlarını görüyorum.

Hemen bir şeyler yapmak istiyorum ama o anda, ellerimin arkadan bağlı olduğunu fark ediyorum. Arkamı dönüp baktığımda, botumuzun içinde birkaç köle avcısının olduğunu, beni arkadan kelepçelediklerini görüyorum. Çok uğraşsam da hiçbir sonuç alamıyorum.

Köle avcılarının botlarından biri yanaşiyor. İçinden yüzü maskeli bir köle avcısı inip bizim bota geçiyor ve Bree'yi alıyor. Bree debelense de o adamla başa çıkamıyor. Onu tek koluyla kaldırıp götürmeye başlıyor.

“BREE! HAYIR!” diye bağıriyorum.

Son gücümle çabalasam da hiçbir yere varamıyorum. Beni sıkı sıkıya orada tutuyorlar. Tekmeler ve çığlıklar arasında Bree'nin diğer bota götürülmesini hiçbir şey yapamadan izlemek zorunda kalıyorum. Ardından, botları Manhattan'a doğru yol alarak uzaklaşıyor. Çok geçmeden, gözden kayboluyor.

Gitgide benden uzaklaşan kardeşimin ardından bakarken, artık onu temelli kaybettiğimi düşünüyorum.

Resmen paramparça oluyorum. Kardeşimi bana geri vermeleri için gözyaşları içinde yalvarıp yakarıyorum.

Kan ter içinde uyanıyorum. Nefes almakta güçlük çekerek dimdik oturup neler olduğunu anlamak için etrafıma bakıyorum.

Rüyaymış... Bree hala yanıbaşında, diğerleri de uyumakta. Hepsi bir rüyaymış. Kimse gelmemiş. Kimse Bree'yi benden almamış.

Nefes alışımı kontrol etmeye çalışıyorum; kalbim deli gibi atıyor. Kalkıp ufka doğru bakıyorum. Ufuk hafif gümüşü, şafak sökmeye başlamış. Rıhtıma dönüp baktığımda Ben'in nöbette olduğunu görüyorum. O an, gece Logan'ın beni uyandırdığını ve nöbeti benim devraldığımı hatırlıyorum. Sonrasında da, Ben'i uyandırıp silahı verdiğimi ve nöbeti devrettiğimi hatırlıyorum. Nöbet değişiminin ardından uyuyakalmış olmalıyım.

Ben'e baktığımda, hafif yana doğru eğik olduğunu fark ediyorum. Şafağın soluk ışıklarıyla, onun da orada uyuyakaldığını görebiliyorum. Nöbet tutması gerekiyordu. Şu an tamamen savunmasızız.

Birdenbire, karanlığın içinde bir hareketlilik, bir gölgelenme seziyorum. Sanki bir grup insan ya da yaratık bize doğru yaklaşıyor. Acaba, gözlerimin beni yanıltması mı diye düşünüyorum.

Ama tam o esnada, kalbim deli gibi çarpmaya, dudaklarım kurumaya başlıyor. Göz yanılması olmadığını anlıyorum.

Tamamen savunmasız bir durumdayız ve birileri bizi kapana kısıtıyor.

B E Ş

“BEN!” diye bağıryorum oturduğum yerden.

Ama çok geç! Saniyeler içinde saldırıyorlar.

Bir tanesi, Ben'i esir alıyor; diğer ikisi ise koşarak bizim bota atlıyorlar.

Bu hareket sonrası bot, sert bir şekilde sarsılıyor.

Logan uyanıyor, ama çok geç. Adamlardan biri direk ona doğru giderek kalbinin tam ortasına bıçağını dayıyor.

Hemen reflekslerim devreye giriyor. Elimi belime atıp bıçağımı çıkarıyorum ve ileri doğru fırlatıyorum. Bıçak uçarak botun diğer ucuna gidiyor.

Kusursuz bir atış! Adamın Logan'ı öldürmesine ramak kala bıçak adamın tam boğazına isabet ediyor. Cansız bedeni Logan'ın üstüne yıkılıyor.

Logan doğrularak üzerindeki cesedi fırlatıyor ve ceset, büyük bir sıçramayla suya düşüyor. Neyse ki cesedi fırlatmadan önce adamın boğazına saplanan bıçağımı almayı da ihmal etmiyor.

İki köle avcısı daha bana doğru hızla geliyor. Elime aldığım fenerle bu gelenlerin insan değil mutant olduklarını görüyorum. Yarı insan, yarı değişik değişik bir yaratık... Savaş zamanında mutasyona uğrayanlardan... Aklını kaybedenlerden... Onları görünce ürküyorum çünkü bu yaratıklar, Rupert gibilerinin aksine, daha güçlü, daha acımasız oluyorlar. Kaybedecek hiçbir şeyleri olmuyor.

Bir tanesi, Bree ve Rose'a doğru yöneliyor. Buna izin veremem. Ona doğru koşup çelme takıyorum.

İkimiz birden sertçe yere düşüyoruz. Düşüşümüzün etkisiyle bot hızla sarsılıyor. Gözümün bir ucuyla, ötede Logan'ın diğer yaratığın üzerine atlayarak onu sertçe yere devirdiğini ve ardından suya fırlattığını görüyorum.

İkisini durdurmayı başarmıştık ama o esnada, üçüncüsü süratle yanımızdan geçiyor.

Benim çelme taktığım yaratık beni tersten tutarak yere fırlatıyor ve ardından üzerime çıkıyor. Çok güçlü! Gerilerek yüzüme sert bir yumruk indiriyor. Yanağımın uyuştuğunu hissediyorum.

Hızlı düşünmem gerek. Hemen iki bacağının arasına dizimi indiriyorum.

Mükemmel bir vuruş! O acı içinde kıvrılırken ben, iyice gerilip tam suratının ortasına dirseğimi indiriyorum. Bir çatlama sesi... Sanırım elmacık kemiğini kırdım. Öylece yere yığılıveriyor.

Vakit kaybetmeden onu sürükleyerek suya atıyorum. Bu biraz aptalca bir hareket oluyor. Onu suya atmadan önce üzerindeki silahları almalıydım. Onun suya düşmesiyle, botumuz şiddetli bir şekilde sarsılıyor.

Ardından, sonuncuya yöneliyorum. Logan da öyle...

Ama ikimiz de yeteri kadar hızlı olamıyoruz. Rüzgar gibi geçerek, nedendir bilmiyorum, direk Bree'ye saldırıyor.

Penelope hırlayarak havaya sığıyor ve dişlerini mutantın bileğine geçiriyor.

Mutant, onu bileğinden düşürmek için sallıyor. Penelope direnmeye devam ediyor ama mutant, sonunda öyle sert bir şekilde kolunu savuruyor ki Penelope botun diğer tarafına düşüyor.

Ben ona ulaşmadan o, Bree'nin işini bitirmiş olacak. Zamanında yetişemeyeceğimi anlayınca kalbim duracak gibi oluyor.

Rose, Bree'yi kurtarmak üzere adamın üstüne atlıyor. Rose'u tutup havaya kaldırıyor ve o pis dişlerini Rose'un koluna geçiriyor.

Adamın, dişleriyle etini koparmasının üzerine Rose tüyler ürpertici bir çığlık atıyor. Mide bulandırıcı, berbat bir manzara bu! Hayatımın sonuna kadar aklıma kazılı kalacağından, asla unutamayacağımdan eminim.

Adam, tekrardan Rose'u ısırarak için uzanıyor ama bu sefer zamanında yetişiyorum. Cebimden yedek bıçağımı çıkararak tam fırlatmaya hazırlanıyorum ki Logan benden önce davranıp, nişan aldığı tabancasıyla adama ateş ediyor.

Adamı kafasının arkasından vurmasıyla her tarafa kan sıçırıyor. Adam yere yığılıyor. Logan, yanına giderek cesedi alıyor ve suya fırlatıyor.

Acı içinde kıvranan Rose'un yanına gidiyorum. Onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyorum. Gömleğimden bir parça yırtarak, kanamayı olabildiğince durdurmak için hemen koluna sarıyorum.

O arada, bir hareketlilik gözüme çarpıyor; mutantlardan biri iskelede Ben'i yakalıyor. Tam boğazından onu ısırmağa yeltenirken, dönüp hemen bıçağımı fırlatıyorum. Bıçağım büyük bir hızla arkadan mutantın boynuna saplanıyor. Mutant, bu darbeye ayakta sendeleyerek yere yığılıveriyor.

Ben, kendinde olmadanöylece oturuyor.

“Bota dön!” diye bağılıyor Logan. “HEMEN!”

Logan'ın sesindeki öfkeyi hissedebiliyorum. Ben, nöbet başında uyuyakalmıştı. Saldırıya tamamen savunmasız yakalanmamıza sebep olmuştu.

Ben, tökezleye tökezleye bota biniyor. O biner binmez Logan ise hemen bıçağıyla botun halatını kesiyor. Ben kollarımın arasındaki Rose ile ilgilenirken, Logan dümene geçiyor ve motoru çalıştırıp gaza basıyor.

Ağaran şafakla birlikte hızla kanaldan çıkıyoruz. Logan, yola koyulmakla tamamen doğru bir karar veriyor. Çünkü birileri silah seslerini duymuş olabilir. Kaçmak için ne kadar vaktimiz olduğunu kimse bilmiyor.

Ardımızda birçok ceset bırakarak sabahın ilk ışıklarında kanaldan hızla ayrılıyor. Sığındığımız yer bir anda korku tüneli halini aldı. Burayı bir daha görmemeyi umut ediyorum.

Yeniden, Hudson Nehri'nden aşağı doğru yol almaya başlıyoruz. Logan gaza yüklendikçe bot suyun içinde hızla inip çıkıyor. Gözlerimi iyice açmış, pür dikkat etrafa bakıyorum köle avcılarında bir iz var mı diye. Şayet yakınımızda iseler, saklanacak hiçbir yerimiz yok. Silah atışları, Rose'un çığlıkları ve motor sesi yerimizi tamamen ortaya çıkarmıştı.

Tek yapabildiğim, bizi bulamayınca geri dönüp bizim aksi istikametime, güneye gitmiş olmalarını umut etmek. Şayet öyle ise, arkamızda kalmış oluyorlar. Ama değilse, onlarla karşılaşmamız işten bile değil.

Eğer şansımız varsa, tamamen vazgeçmiş ve Manhattan'a gitmek üzere geri dönmüşlerdir. Ama nedense bunun olacağından şüpheliyim. Hiçbir zaman şansımız o kadar yaver gitmedi.

Mesela, o çılgın mutantlar... Orada saklanmış olmamız tamamen şanssızlığımızdan. Bir grup avcı mutant çetesinin, insan eti yiyen yamyamlara dönüştüklerini duymuştum ama hiç inanmamıştım. Hoş, hala daha inanmakta güçlük çekiyorum.

Rose'u sıkı sıkı tutuyorum. Yarasından elime kan damlıyor. Elimden geldiğince onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Koluna sardığım bez tamamen kana bulandı bile. Hemen gömleğimden yeni bir parça yırtarak kolundaki bezi değiştiriyorum. Bu dondurucu soğukta karnım tamamen açık kalıyor. Bu, yarası için çok hijyenik değil biliyorum ama hiç yoktan iyidir. Zira bir şekilde kanamayı durdurmam gerek. Keşke yanımda ilaç, antibiyotik ya da en azından, ağrı kesici olsaydı. Ona verebileceğim her hangi bir şey... Kolundaki bezi değiştirirken, etinin koparıldığı yeri görüyorum. Çektiği acıyı düşünmemeye çalışarak gözlerimi başka tarafa çeviriyorum. Gerçekten dehşet verici!

Penelope, hafif hafif hırslayarak Rose'un kucağında oturuyor. Onun da yardım etmek istediği belli. Bree ise ağlamasını susturmak için Rose'un elini tutuyor ama nafiye... Bree'nin bir kez daha travma yaşadığını görebiliyorum.

Keşke yanımda bir yatıştırıcı olsaydı—*herhangi bir şey*... Tam o sırada birden aklıma geliyor. Yarısı içilmiş olan bir şişe şampanya vardı. Hemen botun ön tarafına geçerek şişeyi kaptığım gibi Rose'un yanına koşuyorum.

“İç bunu!” diyorum.

Rose, acı içinde bağırarak ağlamaya devam ediyor; dediğimi anlamıyor bile...

Şişeyi ağzına sokup içmesini sağlıyorum. Neredeyse boğulacak gibi oluyor. Birazını döküyor ama çok az da olsa içiyor.

“Lütfen, Rose. İç! Sana yardımı olacak!”

Tekrar şişeyi ağzına dayıyorum. İnleye inleye bir iki yudum daha içiyor. Küçük bir çocuğa alkol içirdiğim için kendimi kötü hissediyorum ama acısını hafifletmek için başka çarem yok. İşe yaramasını umut ediyorum.

“İlaç buldum!” diye bir ses geliyor.

Dönüp baktığımda Ben'i görüyorum. İlk kez bu kadar canlı bir ifadeyle yanımda duruyor. Saldırı, Rose'a olanlar onu kendine getirmiş olmalı. Belki de nöbet başında uyuyakalmış olmanın verdiği suçluluk duygusu... Elinde bir kutu ilaçla öylece yanımda duruyor.

Kutuyu alıp hemen kontrol ediyorum.

“Pantolonun cebinde buldum.” diyor Ben. “Ne olduğunu bilmiyorum.”

Hemen ismini okuyorum: Ambien. Uyku hapları... Köle avcıları, uyuyabilmek için bunu kullanıyor olmalı. İşin ironik tarafı ise başkalarını gece boyu ayık tutarken kendilerinin uyumak için bu hapları alıyor olmaları. Ama bu Rose için tam da ihtiyacımız olan şey!

Kaç tane vermem gerektiğini bilmiyorum ama hemen onu sakinleştirmem lazım. Rose'a kolay yutabilsin diye şampanyayla birlikte 2 tane hap veriyorum. Geri kalan hapları kaybolmasın diye cebime koyuyorum ve Rose'u gözetimim altına alıyorum.

Dakikalar içinde, alkol ve haplar etkisini göstermeye başlıyor. Yavaş yavaş feryatları ağlamaya ve ardından, ağlaması iniltiye dönüşüyor. Yaklaşık 20 dakika sonra gözleri ağırlaşıyor ve kollarımın arasında uyuyakalıyor.

Uyuduğundan emin olmak için 10 dakika daha bekliyor ve sonra, Bree'ye bakıyorum.

“Onu sen tutabilir misin?” diye soruyorum.

Bree hiç tereddüt etmeden yanıma geliyor. Ben yavaşça kalkıyorum ve Rose'u dikkatlice Bree'nin kollarına yatırıyorum.

Bacaklarım tamamen uyuşmuş durumda. Botun ön tarafına, Logan'ın yanına gidiyorum. Nehir boyunca hızla yol almaya devam ediyoruz. Hava iyice aydınlanıyor ve suya baktığımda gördüklerim hiç hoşuma gitmiyor.

Sabahın ayazıyla Hudson Nehri'nin sularında küçük buz kütleleri oluşmaya başlıyor. Bota çarpışlarını duyabiliyorum. Bu, ihtiyacımız olan en son şeydi...

Ama bu kütleler aklıma bir fikir getiriyor. Bottan aşağı doğru uzanıyorum. Nehrin suları yüzüme çarpıyor. Ellerimi buz gibi olan nehir suyuna sokuyorum. Suyu dokunmak bile acı veriyor ama botumuz yol alırken elimi suya daha da daldırıp küçük bir buz kütlesi yakalamaya çalışıyorum. Çok hızlı gittiğimiz için bu biraz zor oluyor. Sürekli, tam tutacakken elimden kaçırıyorum.

Nihayet, yaklaşık bir dakika sonra bir tane yakalıyorum. Elim sudan çıkarıyorum. Elim soğuktan titriyor. Buz kütesini hemen götürüp Bree'ye veriyorum.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle buz kütesini alıyor.

“Tut bunu!” diyorum.

Rose'un kolundan çıkardığım kanlı bezi alıp bunu buna sarıyorum ve Bree'ye veriyorum.

“Bunu, yarasının üzerinde tut.”

Acısını dindirmesini umut ediyorum. Belki şişmesini de önler.

Tekrardan tüm dikkatimi nehre veriyorum. Etrafı dikkatlice kolaçan ediyorum. Hava büyük ölçüde aydınlanmış durumda. Kuzeye doğru yol almaya devam ediyoruz. Köle avcılarından şimdiye kadar hiçbir iz olmaması beni rahatlatıyor. Esasında tüm bu sessizlik kötüye işaret. Bir yerlerde bizi mi bekliyorlar acaba?

Logan'ın yanına, yolcu koltuğuna geçiyorum ve yakıt deposu göstergesine bakıyorum. Çeyrek depodan daha az kalmış. Bu iyiye işaret değil.

“Belki de gitmişlerdir...” diye mırıldanıyorum. “Belki de bizi aramaktan vazgeçip geri dönmüşlerdir.”

“Çok fazla emin olma.” diyor.

Daha laf ağzımdayken, birdenbire, bir motor sesi duyuyorum. Kalbim duracakmış gibi oluyor. Bu sesi nerede olsa tanırım: onların motorunun sesi bu!

Botun arka tarafına dönüp ufka bakıyorum, oradalar, yaklaşık 1 kilometre uzağımızdalar. Hızla bize doğru geliyorlar. Onların gelişini izlerken kendimi çok çaresiz hissediyorum. Cephanemiz neredeyse tükenmiş durumda. Onların ise tonlarca silah ve mühimmatı var. Üstelik sayıca da bizden fazlalar. Onlarla yüzleşirsek, en ufak bir kazanma şansımız yok. Aramızdaki mesafede iyiden iyiye kapanıyor, kaçma ihtimalimiz ise hiç yok. Yeniden bir yere saklanmayı da deneyemeyiz.

Onlarla karşılaşmaktan başka seçeneğimiz kalmıyor ve bu bizim için mağlubiyet karşılaşması olacak. Sanki, ufuktan hızla ölüm fermanımız yaklaşıyor gibi...

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.